

10

rozsévač rozsievač

október–říjen
2019
ročník 88

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Okrádanie Boha

Habánsky pamätný deň

Sto let spolu?

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Nepokradeš“ (Ex 20, 14).

Výročí sboru v Aši

„Hospodin, tvůj Bůh, ti ...žehnal ...v ničem jsi nestrádal“ (Dt 2, 7). Dvě výročí jsme si připomínali ve čtyřech slavnostních shromážděních ve dnech 31. 5. až 2. 6. 2019. To první, že od počátku baptistické práce v Aši uplynulo 70 let, to druhé bylo páté výročí otevření nové modlitebny.

Na samém začátku stálo šest sester, většinou vdov a jejich dětí, které se dne 22. 5. 1949 rozhodly, že se budou pravidelně scházet k bohoslužbám. Brzy se připojily další rodiny. Byli to lidé přistěhovalí z Polska (Lodžce) a z Volyně (SSSR) k dosídlení vylidněného pohraničí. Začátky byly skromné. Nejdříve jsme byli stanicí pražského sboru (1949), pak stanici chebského sboru (1950) a od roku 1970 samostatným sborem. Ve vedení stanice a sboru pracovali bratři Štěpán Sauer, kazatel František Kolařík, Vladimír Vacek, Jiří Legierski, Jan Katušák, Vladimír Hejl a od roku 2000 Alois Boháček.

Nejtěžším obdobím sboru byla padesátá léta. Br. Fr. Kolařík byl v roce 1950 zatčen, obviněn a uvězněn na 4 a půl roku. Sestra Lydie Slámová (Kolaříková) vězněná 1 rok. Modlitebna byla úředně zavřená celé tři roky.

Opravdová svoboda přišla až v roce 1989. Bratr kazatel Katušák začal vyučovat náboženství ve školách, br. kazatel Vl. Hejl vedl rekonstrukci modlitebny s přistavbou. Snažil se prezentovat sbor na veřejnosti, aby lidé pochopili, že zde žijí i pracují baptisté, že to jsou normální lidé, že nejsme žádnou sektou, ale státem uznávanou křesťanskou církvi se stoletou tradicí.

V roce 2008 jsme se rozhodli, že budeme stavět novou modlitebnu. Neměli jsme peníze ani pozemek. Měli jsme jen modlitbu, víru a chuť pracovat. Pět let jsme poctivě pracovali a v roce 2014 jsme slavnostně otevřeli Boží chrám, naši jednoduchou, ale krásnou modlitebnu. Už pět let v ní prožíváme viditelná Boží požehnání. To je Boží milost, chvála Pánu za to.

Dnes má sbor 90 členů. Od roku 2004 vysílá Český rozhlas desetkrát nedělní bohoslužbu z našeho sboru a už 10 let vysíláme páteční a nedělní bohoslužby On-line na internetu. Snažíme se být živým sborem, u nás se stále něco děje, stále se na něco těšíme. Ve sboru prožíváme pokoj a jednomyslnost. Máme dostatek

modlitebníků, také lidí ochotných pracovat a sloužit, ochotných přispívat na Boží dílo. U nás v Aši také hodně a rádi zpíváme. Odmlíti jsme placení kazatele

Hospodin tvůj Bůh ti ... zehnal ... v ničem jsi nestrádal.
31.5. - 2.6.2019 5. Mojžíšova 27

státem, všechno si hradíme sami, v ničem však nestrádáme. Naopak, jsme rádi, že můžeme pomáhat i jiným. V minulých letech jsme tak mohli finančně i materiálně pomoci i za hranicemi naší země, a sice naším bratrům na Ukrajině, v Turecku, v Rumunsku a v Srbsku. Naše diakonky (to je 7 sester) jsou vždy pohotové ke každé praktické službě. Ve sboru máme zastoupení všech věkových kategorií, vedení sboru má přirozenou autoritu. Máme radost i z toho že z našeho sboru si Pán Bůh za uplynulých 70 let povolal 5 bratrů do kazatelské služby. Jsou to František Kolařík, Vladimír Vacek, Jaroslav Pospíšil, Nick Lica a Petr Bača, kteří se následně stali řádnými kazateli církve BJB v ČR. Chceme podotknout, že náš sbor nezůstal nikdy bez řádného kazatele. Nejsme ale dokonalí. Jsou místa v našem životě, kde musíme činit pokání. Avšak cítíme, že Pán církve, Pán Ježíš Kristus nás miluje, chrání a vychovává. Toužíme po tom, aby každý, kdo mezi nás přijde, cítil pokoj, duchovní pohodu a lásku. Protože náš Bůh je láskou. Program slavnostních shromáždění byl bohatý, oslovili nás naši bývalí kazatelé i bývalí vojáci sloužící v Aši. V sobotu nás kázáním oslovil a povzbudil předseda naší církve br. kazatel Pavel Coufal. V neděli odpoledne starosta města Aše. Ve svém příspěvku vyslovil uznání sboru a význam sboru pro město. Ředitel Městské policie poděkoval za práci v sociální oblasti.

V závěru připomněl náš bratr kazatel, že to, co bylo, víme, co je, to vidíme a co bude, to okusíme. Bude to probuzení v našem městě? Nebo to bude posměch a pronásledování? Evropa opouští víru v Boha. Pojdme se přihlásit k živému křesťanskému Bohu, který je Láska. Otevřeme se pro Jím nabízenou spásu a těšme se na budoucnost. Bůh nás sem poslal a On nás odvolá. Církev má slavnou budoucnost. „Jdu, abych vám připravil místo.“ slíbil Pán Ježíš.

Prožili jsme tři požehnané dny. Naším přání pro další čas mimořadní je, aby Boží jméno mezi námi bylo oslaveno a vyvýšeno. Aby další lidé poznali, pochopili a přijali Boží lásku, prožili nové narození, odpustění a smíření a začali chodit a žít ve světle, radosti a pokoji. Nadále chceme žít aktivní křesťanský život, který by byl pokračováním víry našich otců a matek a přinášel požehnání současným generacím našich rodin i lidem kolem nás. Společně toužíme po posvěcení. Chceme žít v bázni před Hospodinem a vyznáváme, že je to pouze a jen Jeho zásluha, že jsme v ničem nestrádali. Pán Bůh nás 70 let provázel, máme důvod k vděčnosti.

Chceme být požehnáním pro jiné, nést světlo, pravdu a lásku. Ať Pán církve zachová náš sbor i do budoucna, ať ho vede, chrání a žehná mu.

Vladislav Dušek

Obsah

Výročí sboru v Aši.....	2
Čo je krádež?.....	3
Osmé prikázání - Nepokradeš!.....	4
Deset velkých svobod.	
Co s tím dnes? Správcovstvo	
Okrádanie Boha.....	5
Nespokoj se s pouhou vírou; budou součástí...6	
Bůh pro nás chce kroky víry	
Božia milosť a budúcnosť.....	7
Škola Dorkas naplnila svůj čas.....	8
Stírky z rozloučkového setkání školy	
Dorkas v Olomouci.....	9
M3 - školener pre zakladajúce	
tímy zborov.....	10
Zastavme kritiku	
Habánsky pamätný deň vo V. Levároch.....	11
Rádio 7	
Nebylo jednoduché otevřít dveře	
a vejít.....	12
PREČO alebo ČOMU.....	13
Modlitba	
Pomluvy mezi křesťany	
Vzpomínka - Otakar Fric	
Hodnota času.....	14
Br. kaz. Tomáš Kohút v objatí svojho Pána....15	
Životopis br. kaz. T. Kohúta.....	16
Sto let spolu?	
Vliv rodičů na děti.....	17
Rozloučení se vzácnou osobností	
Recenzia.....	18
Témey časopisu a inzercia	
JAS na Konferenci 100 let spolu.....	19
E. Böhmerová: Cesta a kamene.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllős

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvosová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 82105 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísť meno odberatelia. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby za zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Br. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 10/2019: 10. 9. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SŠN 02316919 – MK SR 699/29

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie. Všechny články procházej posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejňené.

Ján Szöllős

Pri tomto prikázaní „**Neukradneš!**“, podobne ako pri niektorých ďalších z týchto jednoslov-ných prikázaní, si myslíme, že význam prikáza-nia je nám jasné a že nás sa to až tak netýka. Ale v porovnaní s predchádzajúcimi dvomi, Nezabiješ! a Nescudzoložíš!, sme si nie až ta-kí istí. Pri druhom a ďalšom pohlade a hlbšom zamyslení sa nad týmto aj predchádzajúcimi prikázaniami zistujeme, že ten význam môže byť širší, než sme si mysleli a že sa to predsa týka aj nás.

Čo je krádež? V pôvodnom význame sa toto prikázanie vzťahovalo na ulúpenie, krádež ľu-dí, slobodného človeka. Znamenalo neokrad-neš svojho blížneho. Malo chrániť slobodu človeka, aby sa ho nemohol ktokoľvek zmoc-niť a urobiť ho svojím otrokom. Aj keď sa nám zdá, že v tomto bezprostrednom význame sa nás to netýka, môžeme rozmyslieť nad tým, ako sa dá „zotročiť“ - ukradnúť slobodu svoj-mu blížnemu, urobiť ho nezdravo závislým na sebe dnes.

Ósme prikázanie hovorí, že Boh sa zaujíma aj o naše peniaze a o celý nás majetok. Týmto prikázaním Boh chráni našu slobodu, slobodu vlastniť majetok, prostriedky na udržanie nášho hmotného života, prikazuje v tomto zmysle rešpektovať slobodu nášho blížneho, jeho vlastníctvo a nárok na živobytie. Toto prikázanie chráni ma-jetkoprávnu istotu a slobodu človeka. Tam, kde nie je táto istota a sloboda, tam sú

Čo je krádež?

hlboko narušené vzájomné ľudské vzťahy a otvárajú sa dokorán zákony džungle a práva silnejšieho.

Prikázanie „**Neukradneš!**“ patrí na rozdiel od predchádzajúceho prikázania „**Nescudzoložíš!**“ medzi prikázania, ktoré široko rešpektuje a uznáva (aspoň verbálne a for-málne) aj dnešnú spoločnosť a jeho porušovanie je sankcionované aj svetskými zá-konmi. V trhovo-kapitalistickom hospodárstve, kde je vlastníctvo „sväté“, je uznávaná prospešnosť tohto prikázania, aj keď je jeho význam patrične prispôsobený a deformovaný.

Toto prikázanie je dôležité, lebo nám pomáha udržať si slobodu a ne-dať sa spútať hmotným majetkom. Rovnako ako máme pokušenie pohlavné hrešiť, takisto sú v nás sklonky niečo ukradnúť, niečo si pri-vlastniť, čo mi vlastne nepatrí, pričom často to ani sami nepokladáme za krádež. Keď si niečo malé, napr. ceruzku, „požičiam“ z pracoviska, to nepovažujeme za krádež. Možno, že nás ani nenapadne, že krádežou môže byť aj to, keď sa počas pracovného času na firemnom počítači zabávam, či riešim súkromné veci. Podobne ako pri ďalších prikázaniach aj toto prikázanie odhaluje rôzne jemné a skryté formy hriechu v našom živote, odhaluje nové formy starého hriechu. Je dôležité, aby sme o tom uvažovali.

Ósme prikázanie neposkytuje žiadne hotové riešenia, pokiaľ ide o ekonomické, fi-nančné, právne a súkromné poriadky. Podobne však ako ostatné prikázania otvára v týchto oblastiach cestu a je smerovkou k slobode. Chráni naše ľudské právo na ži-vot a slobodu. Či už je ohrozované elementárne a brutálne zbavením slobody, ale-bo miernejšie a nepriamo ekonomickým tlakom. Prikázanie ostrí našu citlivosť voči všetkým formám krádeže. K tomu patrí citlivé svedomie vzpierajúce sa obdivovať a praktizovať akúkoľvek, aj najmenšiu formu krádeže, ale aj sociálna a politická an-gažovanosť s cielom odstrániť pomery, v ktorých je človek poníženou, zotročenou bytosťou a je prinuténý kradnúť, aby prežil. Ósme prikázanie od nás žiada, aby sme sa ničoho nezmocňovali násilím ku škode iných, ale naopak sa s blížnymi delili o to, čo sme sami prijali.

*Ósme prikázanie od nás žiada,
aby sme sa ničoho nezmocňovali
násilím ku škode iných, ale naopak
sa s blížnym delili...*

Osmé přikázání

Starozákonné texty:

„Nepokradneš!“ (Ex 20, 15; Dt 5, 19)
„Nepokradeš!“ (Ex 20, 15; Dt 5, 19)

Novozákonné texty:

„Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde (ich) mol' a hrdza ničí a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú. Ale zhromažďujte si poklady v nebi, kde (ich) ani mol' ani hrdza neničí a kde sa zlodeji nevlamujú a nekradnú. Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6, 19 – 21).

„Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol a rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Nebot kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6, 19–21).

Ilustračné fotografia Milan Uhrin

Deset velkých svobod

JA JSEM PÁN, TVŮJ BŮH – NEBUDEŠ KRÁST!

Nemusíš se nečestně obohatovat ani krádeží, ani obchodními podvody, ani tím, že bys ošídil bližního či stát. Co tím získáš na majetku, ztratíš na klidu a sebeúctě. Já, všechnoucí Bůh, chci být tvým živitelem. Můžeš přece dávat, místo brát! Chtěl jsi, Pane, abych mohl spokojeně žít. Mně však nestačily dary, které jsi mi svěřil. Stále bylo něco, co jsem chtěl ještě mít z majetku

druhých, z úspěchu druhých, z radosnosti druhých.

Nyní se mé svědomí velmi rozšířilo a žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom právě tak. Nespravedlnost mezi námi je stále hnusnější.

Zasloužili jsme si, Pane, abychom zhynuli ve své neskromnosti a abychom Tě ztratili navždy.

Neumíme si sami pomoci, Pane, smíluj se však a nauč nás opět dávat.

NEPOKRADNEŠ!

Ctím cizí vlastnictví? Mám něco, co mi nenáleží? Komu jsem něco dlužen? Nemám daňové a jiné nedoplatky? Nezpronevřil jsem peníze mi svěřené? Nezúčastnil jsem se nepočitých, černých obchodů? Jsem spolehlivý v peněžních otázkách, „věrný v malém“? Poškodil jsem někoho nebo svůj podnik tím, že jsem za svou mzdu odvedl špatnou práci? Zneužil jsem něčí práci? Neocenil nebo nezaplatil jsem někomu za práci? Hospodařím pečlivě se svým majetkem? Nejsem lakový, žádostivý, rozmařilý, rozhazočný? Nejsou mé dary a oběti na dílo Boží příliš malé? Jsem hotový k opravdovým obětem?

Správcovstvo

Schopnosť vlastnou pracou si zarábať na životie je jedným zo znakov dospelosti a samostatnosti mladého človeka. Keď sme ako mladí začali zarábať peniaze, dvaja sme sa dohodli, že si kúpime bicykle s prehazovaním. Potom sme na nich trénovali, a tak sme sa pripravovali aj na dlhšie trate. Po vyučení sme sa prestáhovali z internátu do ubytovne pre slobodných a svoje bicykle sme používali na cestu do práce. Keďže tam nebolo bezpečné miesto na ich úschovu, tak sme ich mali uzamknuté vonku pred panelákom. Jedného dňa som našiel spustené koleso a na druhý deň tam nebol ani bicykel. Ukradli ho aj so zámkom. Bola to pre mňa veľká rana.

Účelom Božieho prikázania „Nepokradneš!“ je ochrana pred takouto neprávostou a upevňovanie spravodlivosti medzi ľudmi. Iná udalosť sa stala omnoho neskôr, keď sme mali v našom spoločenstve mládež. Raz som si všimol, že pokladník si nezamykal pokladničku.

Upozornil som ho na to, ale on bol presvedčený, že v spoločenstve „veriacich“ sa predsa nekradne. Žiaľ, musel prežiť horké sklamanie, keď raz po príchode do zborovej miestnosti našiel pokladničku prázdnú.

K mnohým krádežiam by vôbec nemuselo dôjsť, ak by sme sa dali poučiť a osvojili si niektoré celkom jednoduché návyky. Jedno poučenie vyplýva napríklad aj z rozprávky „Stolček, prestri sa!“ Keby sa majiteľ toho stolčeka príliš nechválil a neukazoval všade, čo má a čo s tým dokáže, stolček by mu neukradli. Isté príslovie hovorí, že pravý muž nikdy neprezradí tri veci: hľbku svojich vedomostí, hľbku svojho srdca a hľbku svojej peňaženky. Myslím, že aj v tom je veľa praktickej múdrosti pre život v prostredí, kde je veľa závisti, zlo-myseľnosti a neprajníctva.

A ešte lepšiu radu dáva sám Pán Ježiš, keď hovorí: „Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza a mole a kde zlodeji vnikajú a kradnú. Zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich nezožiera hrdza, ani mole a kde zlodeji nevnikajú a nekradnú“ (Mat 6,19). On sám tak žil a prišiel na túto zem, aby svojou obeťou na kríži a slávnym zmŕtvychvstaním otvoril prístup do večného života každému, kto v Noho verí. Všetky veci na tejto zemi sú v podstate iba prostredkami na dosahovanie týchto vyšších ľudí, akými sú napríklad: prehlbovanie svojho vzťahu k Bohu a blížnym, čas a záujem im venovaný a podobne.

Teraz v jeseni života už celkom jasne vnímam, ako materiálne hodnoty strácajú pre mňa cenu a na druhej strane duchovné, neviditeľné, večné hodnoty na cene získavajú. Preto sa modlím a hľadám spôsoby, ako zamieať tieto dočasné veci za trvalejšie, duchovné. Nie je to vôbec jednoduché. Ale **na to máme celý svoj život**. Čím skôr to kto pochopí a začne praktizovať, tým lepšie urobí. Tým viac v skutočnosti získa.

Lubomír Počai

Okrádanie Boha

Božie prikázanie „nepokradneš“ je určite známe každému kresťanovi a pravdepodobne ho pozná väčšina ľudí v našej, takzvanej kresťanskej kultúre. Otázkou ale je, či si aj my, ako veriaci v Krista uvedomujeme všetky úrovne tohto Božieho prikázania. Pri tomto prikázaní určite máme na mysi predovšetkým našich blížiných, ktorých vlastníctvo potrebujeme mať v úcte, a to ako vlastníctvo materiálne, tak duševné, intelektuálne... Možno máme dobrý pocit z toho, ako verne zachovávame toto prikázanie, ved' nikomu sme nič neukradli... povieme si. Je tu ale jedna oblasť nášho života viery, na ktorú toto Božie prikázanie v nejednom prípade odmietať aplikovať, a to je oblasť nášho dávania. Je to oblasť, ktorú neraz zanedbával aj Boží ľud v Starej zmluve.

Preto ich Boh musel slovami proroka Malachiáša pokarať a napomenúť: „Odchylili ste sa od mojich prikázaní a nezachovávate ich. Navráťte sa ku mnene... ale vy hovoríte: v čom sa máme navrátiť? Či má azda človek právo okrádať Boha? Lebo vy mňa okrádate a ešte hovoríte – v čom ta okrádame? V desiatku a v obeti pozdvihnutia“ (Mal 3, 7 – 8).

Pán Boh týmito slovami svojmu ľudu pomína, že pevnou zložkou života viery a cirkevného života je aj oblasť dávania. Hovorí, že dávanie nie je iba okrajová záležitosť môjho osobného života viery, ale je to vyjadrením vzťahu veriacich k ich Bohu; je meradlom a testom našej lásky k Bohu i k Jeho ľudu. Tam, kde je táto oblasť naru-

šená, kde Boží ľud alebo jednotlivci v tejto oblasti zavrú svoje srdce i ruku, je to znamením, že s ich vzťahom k Bohu niečo nie je v poriadku. Túto pravdu potvrdzujú aj slová proroka Malachiáša.

Ved' Boží ľud prehliadol Božiu lásku (1, 2), prečo by mu potom niečo dávali, vytratila sa úcta k Bohu (1, 6 – 13), prečo by ho potom mali uctievať z prvotiny svojho majetku (Pr 3, 9)? Pán Boh takýto postoj nazýva okrádaním. Prax dávania desiatkov v Starej zmluve je zrejmá oddávna. Začala dávno pred vydaním Zákona. Už otec viery Abrahám dal desiatok Melchisedechovi (Gen 14, 20). Nebol motivovaný Zákonom, ale vďačnosťou a úctou ku kráľovi pokoja a spravodlivosti, ktorý je predobrazom Ježiša Krista. Aj ich otec Jákob mal takúto prax.

Ked' Jákob prežil úžasné stretnutie s Bohom a pochopil, aké to je úžasné byť v Božej prítomnosti a aké je to privilégium byť v dome Božom („bet – el“), jeho srdce bolo naplnené

vďačnosťou, úctou k Bohu, a v tejto vďačnosti slúbil Bohu dávať desiatky z toho, čo mu Boh požehná (Gen 28, 22). Až o mnoho rokov neskôr sa toto prikázanie dostalo do Zákona Mojžišovho. Desiatok bol teda otázkou postoja srdca človeka k Bohu. Pôvodný zámer dávania desiatkov nemal byť bremenom, nemal byť niečo, čo je človeku nanútené Zákonom. Mal to byť slobodný čin človeka, ktorý sa stretol so živým Bohom, výsledok radostného uctievania Boha.

Mal byť prejavom vďačnosti i dôvery Bohu. Písma hovorí, že desiatok potom slúžil na podporu služobníkov v SZ cirkvi a na podporu sociálnej práce. Obete pozdvihnutia boli dobrovoľné dary pre svätyňu. Boží ľud v tejto situácii teda okrádal Boha po prvé v tom, že odmietli Bohu dávať desiatky a milodary; po druhé v tom, že ked' aj niečo dali, nebolo to prvé, hodnotné, ale Mu dávali zvyšky, a to, čo už ani sami nechceli a nepotrebovali (Mal 1, 6 – 13).

Dávali Mu to, čo ich prakticky nič nestalo. Ale i naša skúsenosť hovorí, že zvyčajne to, čo nás nič nestojí, za nič nestojí!!!

Desiatky a dávanie v Novej zmluve.

Aj Nová zmluva ide v otázke dávania za dávanie samotné. Hovorí, že naše dávanie potrebuje byť prirodzenou súčasťou nášho vzťahu s Pánom Ježišom Kristom, potrebuje byť vyjadrením i vyznaním, že Bohu dôverujeme nadovšetko.

Pán Ježiš sa díva na tvoje narábanie s peniazmi a s darmi, ktoré ti požehnal, či je toho veľa či menej (Lk 21, 1 – 4).

Nezabudni, že dávanie je obrazom a odrazom tvvojho duchovného života i tvvojho vzťahu s Pánom Ježišom.

Nová zmluva na rozdiel od Zákona Mojžišovho desiatky nikde nepriekazuje. Naopak, desiatok je spolu so všetkými ustanoveniami Zákona, ako norma na dosiahnutie spravodlivosti (Mt 6, 1) zbavený platnosti, lebo Ježiš prišiel, aby naplnil Zákon a On sám sa stal našou spravodlivosťou a normou spravodlivosti pre všetkých veriacich v Noho. Na druhej strane Ježiš mení aj normu dávania. Zákon Kristov už nie je o desiatku. V Ježišovi Kristovi je veriaci volaný dať Bohu viac ako len nejakú predpísanú normu – je volaný dať Mu všetko, celého seba, všetko, kým je a čo má !!!

Pán Ježiš povedal, že ak sa niekto nezrieke všetkého čo má, nemôže byť Jeho učeníkom (Lk 14, 33). Tieto slová nás volajú vidieť vo veciach, ktoré nám Boh požehnal, Jeho vlastníctvo. Jemu patrí všetko. Pán Ježiš taktiež povedal svojim učeníkom a tým aj nám, že ak prejav našej spravodlivosti nebude hojnejší ako prejav spravodlivosti farizejov a zákoníkov, nikdy nevojdeme do nebeského kráľovstva (Mt 5, 20).

Ich norma spravodlivosti bola okrem iného vyjadrená aj „desiatkom“. Prejav našej spravodlivosti má byť „hojnejší“, a teda desiatok má byť startovacou čiarou. Mnohí kresťania si myslia, že 90 % z ich peňazí a majetku sú iba ich a 10 % patrí Bohu. Potrebujeme si uvedomiť, že Boh vlastní 100 %. Aj keď je pravdou, že nás Písma vyzýva k dávaniu, v skutočnosti Boh nechce naše peniaze, ale chce nás, naše srdce. Potrebujeme sa osloboodiť od myšlienky, že Bohu sú potrebné moje a tvoje peniaze. Dávaním nám chce dať Boh hodnoty, ako sú: vďačnosť, poriadok, dôvera, ohľad na iných, úprimnosť, rádlosť, slobodu od sebectva, lakovstva a sebastrednosti... Toto je dôležitá časť procesu, v ktorom nás Pán Ježiš chce for-

Téma a úvahy

movat ako svojich učeníkov. Bez dávania v skutočnosti okrádame samých seba o večné bohatstvá.

Apoštol Pavol poukazuje na Abraháma, ktorý vzdal úctu a čest Melchisedechovi, kráľovi spravodlivosti a pokoja – v podobe desiatku (Žid 7, 1 – 3; 17).

Hovorí, že o kolko viac našej úcty a vdaky si zaslhuje ten, ktorý vo všetkom prevyšuje Melchisedecha, náš Spasiteľ Ježiš Kristus. O kolko viac úcty a vdaky si zaslhuje náš skutočný Veľkňaz Ježiš Kristus, od ktorého sme dostali milosrdenstvo, milosť a pomoc predovšetkým vo veciach večného života? Či Ten, ktorý je skutočným Kráľom nášho pokoja, ktorý nám umožnil mať pokoj s Bohom, Ten, ktorý je našou spravodlivostou pred Bohom, Ten, ktorý prenikol nebesia, posadil sa po pravici Otca a teraz sa prihovára za nás, nie je hoden všetkej našej chvály, úcty, všetkej obete nášho života i nášho majetku?

Ved' On si nás kúpil vlastnou krvou, už ne-patríme sebe, ale Jemu, nášmu Vykupiteli-ovi, Kráľovi i Veľkňazovi Ježišovi Kristovi. Apoštol Pavol poukazuje na riešenie tejto

dilemy. Hovorí, že keď najprv seba dáme Bohu, potom je otázka dávania je predovšetkým o tom, nakoľko som dal seba Pánovi, a nie koľko dám peňazí na Božie die-lo.

Tam, kde človek vydal celého seba Pánovi, kde sa predovšetkým usiluje o veci nebeského kráľovstva, kde miluje svojho Pána nadovšetko a celým srdcom, dušou, silou i myslou, dávanie vidí ako prejav tejto lásky a vyjadrenie vďačného srdca za to, že Boh najprv z lásky ku mne a pre moju spásu dal nesebecky ten najväčší dar: svojho milovaného Syna Ježiša Krista.

Preto v oblasti dávania platí jeden princíp: „Môžeš dávať bez lásky, ale nemôžeš milovať bez dávania.“

Ak okrádaš Boha v oblasti dávania, prehodnot svoju lásku k Nemu!

Je to vážna výzva Božieho slova, pri ktorej sa možno necítim komfortne.

Je mojom modlitbou, aby nám Boh dal milosť a poslušné srdcia, aby sme poslúchli výzvu Božieho slova a navrátili sa k Bohu v plnej odovzdanosti a v prvej láske aj v oblasti dávania. Boh prisľubil, že potom prehojne požehná svoj ľud (Mal 3, 10).

Chceš byť súčasťou úžasného Božieho požehnania?

Daj Bohu celého seba a potom v dôvere a v radosti uctievaj svojho Spasiteľa aj z pravotiny svojho majetku, aspoň desiatkom z toho, čo ti On už vopred požehnal (Pr 3, 9). Boh bude oslávený, keď aj v tejto oblasti života viery budeme prinášať mnoho ovočia (J 15, 8).

*Pripravil:
Darko Kraljik*

Nespokoj se s pouhou vírou; bud' součástí!

„....abys věděl, jak je třeba si počinat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy“ (1 Tm 3, 15).

Bůh nás povolává, abychom Mu patřili, ne pouze věřili.

I v dokonalém, bezhraničném prostredí Edenu Bůh řekl: „Není dobré, aby člověk byl sám“ (Gen 2, 18).

Jsme stvořeni pro společenství, uzpůsobeni pro přátelství, zformováni pro rodinu – a nikdo z nás nemůže jen sám splnit Boží záměry. Bible nic neví o nějakých solitérních svatých či duchovních poustevnících.

Tvůj vztah s Kristem je sice osobní, Bůh však nikdy nechtěl, aby byl soukromý. V Boží rodině jsi spjat s každým dalším věřícím. Bible říká: „Tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy“ (Ř 12, 5).

Následovat Krista znamená přináležet, ne pouze věřit. Britský spisovatel C. S. Lewis poznamenal, že **slovo členství je kresťanského původu**, ale svět ho připravil o původní význam. Obchody nabízejí „členům“

slevy a inzerenti si pomocí jmen těchto „členů“ vytvářejí seznamy adresátů. Členství ve sborech se často scvrne jen na zápis tvého jména do kartoték; nikdo od takového členství nic nežádá ani neočekává. Pro Pavla však být členem – údem – církve znamenalo být živoucím ústrojím živého těla – nepostradatelnou součástí těla Kristova, vzájemně propojenou s ostatními. Je třeba, abychom znovuobjevili a praktikovali členství v jeho biblickém významu. Církev je tělo, ne budova; je to organismus, nikoli organizace – tato pravdivá vysvětlení najdeme například v listu Římanům 12, 4–5, 1, dále v 1. Korintském 6, 15 a v 1. Korintském 12, 12–27.

Otzáky k zamýšlení

Jakým způsobem uzavíráš svůj vztah s Kristem do soukromí?

Co to z praktického hlediska vyžaduje, aby každý úd „prináležel ke všem ostatním“?

Jak uvádís do praxe biblický význam členství ve vlastním sboru?

Rick Warren

V březnu 2017 jsme v našem sboru v BJB v Olomouci začali Fusion. Je to služba mladým lidem od 13 let do 20 let pomocí pop-rock sboru s kapelou.

Bůh po nás chce kroky víry

Nedokázala jsem si predstaviti, že bych mohla dělat nejakou službu s mládeží. Byla jsem osm let doma na mateřské dovolené. Bůh ale už věděl a vše postupně připravoval: Je to tak, jak to zažil Ježiš učedník Petr, když vystoupil z loďky. Nebylo vše na chystané a jasné, že bych jen přišla k hotovému. Musela jsem udělat kroky víry, stejně jako učedník Petr musel vykročit z loďky na vodu, aby prožil, že Ježiš ho ponese. Nemůžeme sedět v lodce a říkat si: Já Ti věřím, já ti věřím, Bože! Bůh po nás chce kroky víry s pohledem upřeným na Něj.

Velkou pomocí v začátku této služby je tým Fusion ČR, který funguje pod Křesťanskou akademii mladých a pomáhá církvím začít se službou Fusion. Teď máme v Olomouci Fusion, který se schází každý čtvrttek na 2 hodiny zkoušky sboru. Zkouška zahrnuje kromě nácviku písni krátké zamýšlení, které je příležitostí sdílet evangelium a biblické hodnoty.

Po zkoušce mladí zůstávají nejen kvůli občerstvení, které je vždy na závěr nachystané, ale zároveň je to příležitost k hlubším rozhovorům. Do přípravy jídla se střídavě zapojují další členové sboru. Společně se připravujeme na koncerty, jezdíme na akce, budujeme vztahy a zvěstujeme těmto mladým lidem tu velikou Boží milost v Pánu Ježiši Kristu slovy i (doufám) svými životy.

Snažíme se jim i sobě navzájem tuto milost projevit, protože jsme sami zažili milost. S tímto se snažíme přistupovat k našim děckám ve Fusionu. Ne snažit se je předělávat, říkat jim, co dělají špatně, hned jak vstoupí do dveří. Toho mají dost doma a v okolním světě, který jim stále říká, že nejsou dost dobrí, stále jsou nuceni se srovnávat a mnozí z nich žijí s trvalým pocitem, že nikdy nebudou dost dobrí.

A tady má MILOST a MIOSRDENSTVÍ léčivou moc.

Pokud zažijí milost, budou mnohem více ochotni naslouchat, když se jim snažíme promluvit do života ohledně toho, co není dobré, co je hřích, jak si jím škodí a jaké následky to má.

Jana Coufalová, BJB Olomouc

Máte zájem se dozvědět více o této službě a zjistit, jestli by nemohla fungovat i ve vašem společenství? Podívejte se sem:

<http://cz.fusionjv.eu/> Na stránkách najdete také kontakt na vedoucího Fusion ČR. Fotky a informace o Fusion Olomouc:

www.fusionolomouc.cz

Božia milosť a budúcnosť

Božia milosť, teda zlútovanie sa Boha nad človekom, priniesla **záchrannu** na zem naplnenú hriechom a pripravenú na odsúdenie. Božia milosť znamená, že dostávame to, čo sme si nezaslúžili, a nedostávame to, čo sme si zaslúžili. Vďaka Bohu, že po páde človeka v raji pripravil a zrealizoval svoj plán záchrany. Do porušeného sveta plného skazenosti a hriechu prišiel Pán Ježiš. Nechal sa priblížiť na kríž, a tak zaplatil za to, že sa ľudstvo dalo zvest satanovi a stále sa ním necháva ovládať.

Našou prirodzenou ľudskou výbavou nie sме schopní pochopiť to úžasné zamilovanie sa nad nami. Len Duch Svätý nám dokáže **zjavíť** – objasniť tento div. Mnoho ľudí si číta Bibliu – Božie slovo, no vôbec nerozumie, čo sa tam píše. Iní, ktorí mu rozumejú, si Písma nečítajú, lebo sa im zdá, že po toľkých rokoch tam už nič nové nenájdú.

Alebo si vyberajú len časti (verše), ktoré sa im zdajú vhodné a nevstupujú im príliš do svedomia.

Božiu milosť môžeme prijať len **vierou**, ktorá je **Božím darom**. „Lebo milostou ste spasení skrize vieri. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechváli“ (Ef 2, 8 – 9). Pán Ježiš nás vykúpil – zachránil **pred** večnou smrtou (odplatou za hriech je smrť) **pre** večný život s Ním.

Pre život s Ním vo večnosti, v nebi, v sláve, ale aj pre život s Ním už tu na zemi. Táto pravda sa dá pochopiť len tak, že nám Duch Svätý otvorí duchovný zrak a srdce a **zjaví** nám toto úžasné tajomstvo.

Volba

Pán Boh dal každému z nás **možnosť** zvoliť si svoju **budúcnosť**. Nikoho nenutí vybrať si cestu za Ním. Každý z nás má možnosť volby, no každá volba má svoje dôsledky. „Predložil som vám život i smrť, požehnanie i kliatbu. Vyvol si teda život, aby si zostal nažive aj so svojím potomstvom. Miluj Hospodinu, svojho Bohu, poslúchaj jeho hlas a pridŕžaj sa ho, pretože od toho závisí tvoj život a dĺžka tvojich dní...“ (5M 30, 19 – 20).

Môžeme sa rozhodnúť pre život „**vo vlastnej rézii**“. Väčšina ľudí, hlavne v prosperujúcich krajinách, si volí práve túto cestu. Ani členovia cirkevi nie sú výnimkou.

Dnešná doba sa vyznačuje:

- **odcudzením** – jeden voči druhému, ale aj voči sebe. Moderná doba prekonala vzdialenosť, ale nevytvára možnosť zblíženia človeka s človekom.

- **individualizmom** – nevieme spolupracovať. Prejavuje sa to v spoločnosti, vo firmách, školách, politike, ale zasiahlo to už aj cirkev – zboru sa delia, vzniká množstvo skupiniek, ktoré navzájom nespolupracujú.

- **povrchnosťou vo vzťahoch – k ľuďom** – k Bohu

- **vo vzdelení** – nie sме ochotní poctivo študovať, či už v bežnom živote alebo Pís-

mo. Potom sme: „*nedospelí, sem tam hádzaní a zmietaní hocjakým vetrom učenia, ľudskou úskočnosťou alebo chytráctvom, ktoré vedie k bludu*“ (Ef 4, 14).

- **v zábave** – čítame nekvalitné knihy, noviny a časopisy, pozérame nekvalitné filmy. Aj krestan sa môže baviť, mať zmysel pre humor, ale nie vulgárnosť.

Cesta, ktorú Biblia nazýva „široká“, je často celkom prijemná, v každej situácii vieme nájsť určitý kompromis (trochu Ježiša, trochu sveta), pokojne plávame po prúde. Ne trápime sa hájením pravdy, tvrdou prácou na sebe, bojom s hriechom a pokušením, s nepohodlím. Nemusíme sa ani príliš zapierať. Žijeme tak, ako nám to vyhovuje. V prvom rade je predsa môj záujem. Koniec tejto cesty však môže byť prekvapením. Na tejto ceste je dosť ľudí, ktorí si myslia, že sú krestania, ved sa kedykoľvek prihlásili, že chcú nasledovať Pána Ježiša, ved aj ich starí rodičia a rodičia boli krestania, možno významné stípy zboru. Iba kdesi po ceste na určitej križovatke zle odbočili a ocitli sa na ne-správnej ceste. „*Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! pojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, čo plní vôle môjho Otca, ktorý je v nebesiach*“ (Mt 7, 21).

Ani sme nevedeli, že sме si vyvolili **smrť**.

Alebo si zvolíme **život, budúcnosť**, ktorú nám pripravil Pán Ježiš Kristus.

Po smrti Pána Ježiša kráčali z Jeruzalema do Emauz dva-ja veľmi smutní učenici. Keď sa

k nim pripojil Pán Ježiš, ktorého nespoznali, so smútkom mu vyliali svoje sklamane srdce. Pán Ježiš im vysvetlil, že je to v poriadku; všetko je tak, ako bolo predpovedané. Keď sa po večeri vytratil, uvedomili si úžasnú vec: „*Či nehorelo naše srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?*“ (Lk 24, 32).

To je to tajomstvo – **osobné stretnutie s Ježišom**. Keď kráčame s Ním, naše srdce

horí. Keď moje srdce nehorí, to znamená, že s Ním nekráčam. Možno som s Ním išla kedykoľvek cestu (pred dvadsiatimi, päťdesiatimi rokmi?), ale už dávno som s Ním nebola sama na ceste. Už dávno ku mne nehovoril zo svojho Slova, už som sa dávno s Ním nerozprávala na modlitbu.

Keď je moje srdce smutné, keď nehorí, keď sa neradujem, niečo v mojom vzťahu s Ježišom nie je v poriadku.

Stretnutie s Ježišom je veľké tajomstvo, ktoré musí prežiť každý sám, osobne. Skutočné stretnutie s Ježišom je istota, ktorá mi zostane, aj keď už atmosféra určitej udalosti pomine. Duch Svätý nám dosvedčuje, že nás Pán Ježiš prijal. Sme zachránení. Keď si to uvedomíme, naše srdce sa raduje, aj keď nemáme práve veľa vonkajších dôvodov na radosť. Ten istý Duch nám potvrzuje, že Ježiš opäť príde. **Aká bude moja budúcnosť, to sa rozhoduje podľa môjho vzťahu k Nemu.** Je to jednoduché, ale zároveň ďalšie. Výžaduje si to mnohokrát silu nekráčať s davom. Pán Ježiš nás na tejto ceste formuje a vychováva.

Premena obnovením mysle

„*Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v terajšom veku rozvážne, spravodlivovo a nábožne*“ (Tí 2, 11 – 12).

Je jednoduché zrieť sa vlastne všetkého, čím žije tento svet? Nie, je to veľmi ďalšie. Preto nás

apoštol Pavol nabáda: „*Vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obet, vašu rozumnú to službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premenite obnovením mysle, aby ste rozsudzovali, čo je vôle Božia, totiž čo je dobré, milé a dokonalé*“ (Rim 12, 1 – 2).

To znamená, že mám zmeniť tú časť svojho ja, ktorú na prvý pohľad nevidno.

Úžasná Božia milosť nás vychováva, viedie

Z konferencie sestier... a škola Dorkas

nás k tomu, aby sme mali v živote **iné** hodnoty ako ľudia, ktorí Pána Ježiša Krista nepoznajú.

Urobme si malý test: Po čom v živote túžim? (ľudské uznanie, dobre vyzerat, múdrost...) Aké hodnoty uprednostňujem?

Čo je pre mňa v živote dôležité? (Blahobyt – dom, dobré auto, dovolenka, perfektné oblečenie...) Aké mám sny a plány do budúcnosti? Z čoho sa radujem?

Iba s premenenou myslou dokážeme túžiť po podobe s Ježišom. Ak sa Mu chceme podobať, musíme v Božom slove zistieť, aký je. Iba s premenenou myslou dokážeme nezištné milovať ľudí okolo seba, aj tých, ktorí toho vôbec nie sú hodní. Božia milosť je tá životodarná sila, ktorá nám každý deň dodáva energiu pre život a svedectvo.

A zase je to čítanie Písma a modlitba, osobné chvíle s Bohom, ktoré nás posilňujú v každodenom živote.

Často sme takí zaneprázdnení aj dobrou službou a „prácou pre Pána“, že si nemáme čas čítať Písmo a to nás poznačí – okráda nás o pokoj, radosť, lásku...

Úzka cesta však neznamená kŕčovitú duchovnosť, neustále vážnu tvár a podávanie duchovných výkonov. Boh nechce, aby sme sa bičovali za to, že nedokážeme žiť podľa Ježišovej Kázne na hore. My predsa máme zdroj veľkej radosti aj bez alkoholu a neviazanej zábavy.

Ked' milujeme Pána Ježiša a žijeme v Jeho tesnej blízkosti, sme s Ním spojení na modlitbe a cez Jeho Slovo, zrazu pochopíme, čo to znamená **Božia milosť**. Vďaka nej sme zachránení od večnej smrти. Vedomie Božej milosti nám dáva vždy novú nádej, aj keď sklameme, zhrešíme alebo odbočíme z úzkej cesty, no v pokáni prejavíme túžbu vrátiť sa. Ved' Kristus vydal za nás seba samého,

aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivu uisluje o dobré skutky.

Nebo – naša nádej

Ked' hovoríme o budúcnosti, hovoríme o **nádeji**. Bez nádeje sa nedá žiť. Kresťanská nádej spočíva v očakávaní Kristovho druhého príchodu.

Ale na Kristov príchod a večný život s Ním sa môžeme tešiť, len ak Ho dôverne poznáme. Uvedomme si, že sme neboli stvorení pre tento **svet**. Boli sme stvorení pre **nebo**, náš konečný domov. Ciel a nádej nášho života je stretnutie s Pánom Ježišom a život s Ním naveky. Túto pravdu môžeme pochopiť a prijať len vďaka Božej milosti. Smrť nebola súčasťou pôvodného Božieho plánu. Boh stvoril človeka na svoj obraz – a Boh je nesmrtelný, no hriech túto harmóniu človeka s Bohom narušil.

Adam zhresil a dal dejinám **nový smer** a celý ľudský rod sa vydal zlým smerom – širokou cestou.

Kristus vstal z mŕtvyh a opäť **zmenil beh ľudských dejín** – priniesol ľudstvu novú nádej, nádej, že smrť nie je konečným riešením a my máme budúcnosť.

Pán Ježiš povedal: „Ja som uzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. Nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa“ (Ján 11, 25 – 26). „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby nebolo tak, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto?... aby ste aj vy boli tam, kde ja“ (Ján 14, 2 – 3). „Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho“ (Ján 3, 16).

Ježiš vstal z mŕtvyh

Bola to najzvláštejšia udalosť v dejinách.

Dokazuje nám, že smrťou sa život nekončí.

„Lebo odplata za hriech je smrť, ale Božím

darom milosti je večný život v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 6, 23). „Vďaku a čest' uzdajme Bohu, Otcovi nášho Pána Ježiša Krista, že pre jeho milosrdenstvo sme mohli začať celkom nový život, plný nádeje, pretože Ježiš vstal z mŕtvyh. Teraz patríte do Jeho rodiny, a preto vás čaká nádherné dedičstvo, ktoré nepodlieha nijakým zmenám ani skaze. Je pripravené pre vás v nebi“ (1Pet 1, 3 – 4 prekl. Nádej pre každého).

Kresťanstvo bez vzkrieseného Krista a očakávania Jeho príchodu nie je kresťanstvom, ale len nejakou príjemnou filozofiou charakterného života. Dnešné kresťanstvo sa často snaží ponúknut' ľudom ľahšie strávitelnú verziu evanjelia. Nenazývame veci pravými menami, **hriech** je už len poklesok, slabosť; nehovoríme, že v Božích očiach je odplatou za hriech smrť; o smrti Pána Ježiša na kríži hovoríme veľmi málo, lebo nechceme ľudí príliš irritovať. „*Slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom*“ (1Kor 1, 17). Ale bez kríža nie je pre nás milosť. Ved' Pán Ježiš na kríži zaplatil za nás hriech a bez Božej milosti niet pre nás budúcnosť. **Žime pod milosťou, nie pod zákonom. Iba to nám zaručí budúnosť s Ním v nebi.** „*Prijali ste Krista ako svojho Pána, tak teda žite s Ním a konajte jeho vôľu. Ako je strom zakořený v zemi, tak vy máte doňho zapustiť kořene a postaviť svoj život na ňom ako na pevnom základe. Pevne sa držte vieri, ako vám ju ušetpili a denne dakujete Bohu za všetko, čím vás obdaril*“ (Kol 2, 6 – 7, prekl. Nádej pre každého).

Budúnosťou omilosteného hrievníka – kresťana je istota, že bude v nebi s Ježišom. Kto je pre teba Ježiš, to je pre teba budúca nádej.

L. Englerová

– skrátený referát z konferencie OS BJB

Škola Dorkas naplnila svůj čas

Stručný přehled historie Biblické školy/ VOŠ sociální a teologické – Dorkas v Olomouci

V roce 1991 vznikla v Olomouci Biblická škola Bratrské jednoty baptistů. Původním záměrem bylo obnovit teologický seminář baptistů, který byl v roce 1951 násilně uzavřen komunistickým režimem. Při zjištování motivace prvních uchazečů o studium na

Biblické škole se však ukázalo, že většině přihlášených se jedná o službu lidem, kterou si představují kromě pastorací duchovní péče též v podobě sociálně-zdravotní pomoci potřebným. Zakladatelé

školy, manželé Pavel a Eva Titěrovi, proto postupně přizpůsobovali učební plány tomuto zájmu. V roce 1996 proběhla transformace Biblické školy do Vyšší odborné školy sociální a teologické, jejímž hlavním posláním se stalo připravovat sociální pracovníky. Vzdělávací program se postupně vyprofiloval do podoby sociálně-diakonické. Završení tohoto procesu symbolizovalo jméno raněkresťanské diakonky Dorkas připojené v roce 2003 do názvu školy. V roce 2019 se historie školy uzavřela. Během dvaceti osmi let její existence úspěšně ukončilo své studium celkem 346 absolventů. V průběhu času na škole působilo celkem 199 učitelů.

Pokus o periodizaci dejin školy

Absolventi obvykle vnímají svou alma mater z pohľadu těch tří roků, kdy pobývali ve školních lavících. Učitelé hodnotí školu podle doby svého působení. Je však možno rozpoznat v celkové perspektívě jednotlivé etapy existence školy? Záleží na tom, jaká se pou-

žíjí měřítka. Jeden pohled může být pedago-gicko-legislativní.

Prvních pět let se jednalo o pomaturitní stu-dium. Školním rokem 1996/97 začínala etapa vyššího odborného vzdělávání se dvěma studijními zaměřeními – sociálním a teologickým. V červnu 2004 končí výuka na teologické větvi. Počínaje rokem 2008 se otevírá možnost návazného bakalářského studia na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a od roku 2011 i na Univerzitu Karlovu v Praze.

Jiný pohled se může zaměřit na proměny církevní struktury přijímaných studentů. V zahajovacím ročníku pocházel drtivá většina studentů ze sborů Bratrské jednoty baptistů a k tomu ještě celá třetina ze Slovenska (rozpad republiky však záhy tento trend za-

„Dům na skále“ škola Dorkas od Bezručových sadů

Škola Dorkas z Blažejského náměstí

stavil). Ještě i v dalších čtyřech letech zhruba polovina uchazečů o studium přicházela z českých baptistických sborů. Na přelomu století můžeme hovořit o široké evangelikální ekumeně, kdy studenti pocházelí až z deseti různých protestantských denominací. Následně pak začali přicházet uchazeči i z katolického prostředí – zejména z jižní Moravy a Olomoucka. V posledních deseti letech začalo přibývat studentů církevně neukotvených, které však přitahovala teologická profilaře sociálního oboru. Tyto změny si vyžádaly nové pastorační zaměření. A tak od roku 2009 začíná působit na škole školní kaplanka (pastorační pracovnice).

Ještě jiná periodizace by mohla vycházet z údajů o ubytování ve studentské koleji, která byla součástí školní budovy. Prvních deset let byla drtivá většina studentů ubytovaná v prostorách školy. S tím byl spjat pestrý komunitní život. Jak počalo ubývat studentů z Čech a naopak jich přibývat z Olomoucka, začíná postupně čím dál více studentů dojíždět do školy z domova. Sílící individualismus, rozmach sociálních sítí a také zvýšená potřeba mnohých přivydělávat si během studia na brigádách postupně proměňovala charakter studentského soužití. Pro naplnění kapacity studentské koleje začali být v posledních deseti letech k ubytování přijímáni i studenti z jiných VOŠ či vysokých škol, čímž nastaly nové interakce.

Závěrečná poznámka

Všechny změny v životě školy přinášely určité napětí. Někteří si v takových momentech idealizovali minulost, jiní naopak vyhlíželi s nadějí dny nastávající. S novými situacemi a proměnami studentských kolektivů se museli vyrovnávat zejména učitelé a vedení školy. Klíčové přitom bylo dojít k náhledu, že studenti nejsou horší, ale jiní. Pak již bylo zřejmé, že ustrnout na dosavadní metě jaksi nejde. A o tom je život.

Milé absolventky a absolventi, moc děkuji za čas, který mi byl dán s vámi prožít.

Za zvláště milou vzpomínku stojí chvíle strávené na „školách v přírodě“, ať už v Pusté Rybné, Rajnochovicích či na Hutisku.

Milí zaměstnanci, učitelé a školní kaplanky, moc děkuji za vaši příkladnou spolupráci. Kdo ví, zda mi ještě někdy v budoucnu bude dáno zažít tak příjemné pracovní klima.

Pán Bůh bud pochválen, čeho jsme mohli být na Dorkas účastní. Koncime svou službu se smutkem, ale s nadějí, že naše služba nebyla marná a že v pravý čas přináší a ještě přinese svůj užitek.

Petr Hlaváček

Střípky z rozlučkového setkání školy Dorkas v Olomouci

Krásný slunečný den plný milých shledání a dlouhých rozhovorů prožili absolventi, vyučující a přátelé školy na závěrečném rozlučkovém setkání VOŠ sociální a teologické – Dorkas, které se konalo v sobotu 18. května 2019 v klášterní zahradě v bezprostřední blízkosti budovy školy.

Dopoledním programem provedli účastníci setkání hosté se svými poselstvími. Úvodní biblické zamyšlení patřilo řediteli školy Petru Hlaváčkovi. Vyjádřil v něm vděčnost za existenci školy a velké díky Pánu Bohu i všem lidem, kteří se podíleli na jejím dvacetiosmiletém fungování.

V podobném duchu se nesl příspěvek bratra Pavla Coufala, předsedy Výkonného výboru BJB. Další řečník, Jan Titěra, zavzpomínal na své rodiče, zakladatele školy, na jejího prvního ředitele Pavla Titěru a jeho manželku Evu Titěrovou, na jejich nadšení pro vzdělávání mladých křesťanů ke službě v církvi a nelehké začátky plné nejistot, ale zároveň také očekávání Božích požehnání.

Z řad vyučujících k účastníkům promluvily Jana Pražská a Karla Rašnerová s velmi milými vzpomínkami ze školních lavic i s vděčností za možnost na škole vyučovat.

Pásmo poselství zavřela školní kaplanka Elena Stanko osobním poděkováním kaž-

dému z pracovníků školy, jakožto i vyučujícím a absolventům, bez nichž by škola nebyla takovým „rodinným“ místem, jakým bezesporu byla.

Oficiální program byl uzavřen modlitbou Dobroslava Stehlíka, v pořadí druhého ředitele školy.

Během bohatého rautu, který následoval bezprostředně po úvodní části, měli všichni přítomní dostatek prostoru k osobním rozhovorům, společnému listování ve vzpomínkovém almanachu vydaném při příležitosti ukončování provozu školy a individuálním prohlídkám školní budovy.

Celý den se nesl v přátelské atmosféře a některé ročníky se nechaly slyšet, že se určitě budou rády setkávat i v dalších letech.

Pro některé Biblická škola, pro jiné Dorkas, ale pro většinu absolventů a vyučujících je tato škola ekvivalentem krásných vzpomínek, pevných přátelství na celý život, důležitým milníkem v životě i profesním směrováním a v neposlední řadě i hlubokého setkání s živým Bohem.

Nechť poslání školy – **přinášet naději do světa** – žije dál svým vlastním životem v každém z nás, kdo jsme v ní prožili kratší či delší požehnaný čas.

Elena Stanko

M3 - Školenie pre zakladajúce tímy zborov

„Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch a krstite ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28, 19–20).

V apríli tohto roku sme absolvovali predposledné školenie M3. Téma učenictva, ktoré sme mali, bola zaujímavá, ale zároveň veľmi nekonformná a znepokojujúca. Aspoň pre mňa. Mentorovať niekoho a viest ho na ceste za zrelostou k Ježišovi nie je prechádzka ružovou záhradou. Človeku môžu brániť rôzne dôvody a okolnosti, aby učeníkoval: „...když dojde na získávaní a výchovu učedníku, množí nejsou ochotní priblížiť sa učedníctvi alebo zakládať sboru obedy.“ Niekterým bráni strach a úzkosť, ale zdá sa, že hlavným problémom je, že to nevidí ako něco, co by práve oni mohli dělat a zvládnuť.“ Celé školenie bolo o tom, prečo to je také dôležité, prečo sa práve tu treba zaprieť a isteď dalej napriek nechuti, strachu či úzkosti. Pretože, ako nás učili, Ježišovi nezáleží až tak na tom, koľko ľudí chodí na naše stretnutia, ale na tom, ako sa staráme o Jeho pracovníkov, nasledovníkov a učeníkov. Práve na ich raste a stabilite, zrelosti, stojí a padá „nás úspech“. Ak noví kresťania duchovne neporastú, ostane me tam, kde sme boli na začiatku. Ale treba mať na myšli, že vychovávať učeníka je plavba proti prúdu. Je výzvou učiť sa poslúchať, čo všetko Ježiš prikázal v kultúre, kde v centre stojí moje JA.

Zaprieť sám seba, zobrať na seba svoj kríž a nasledovať Ježiša má potom prinajmenšom nádych protikultúrnosti, ak to už sama protikultúrnosť nie je. V kultúre sebastrednosti, sekularizácie a postmoderného zmyšľania byť nezávislým Ježišovým nasledovníkom, ktorý chce viac dávať, ako dostávať a viac slúžiť, ako si nechat slúžiť je prinajmenšom odvážne, ale skôr sa to blíži k šialenstvu. Predtým však, než sa nový kresťan rozhodne rást na ceste za Ježišom, musí mu iste niekto príkladom, resp. učiť ho. No a po Ježišovi je najsilnejším príkladom/učiteľom mentor, pastor, duchovný... ktokoľvek, kto už s Ježišom nejakú dobu kráča a nasleduje ho a má dobrý vzťah s učeníkom.

Naše činy a spôsob života má na druhých ľudí oveľa väčší vplyv ako naše slová. Môžeme byť zameraní na akcie a programy, ale vyzerať to tak, že v nasledovaní Ježiša sú veci, ktoré majú väčší význam ako iné. Prví kresťania robili spolu pári vecí a vyzerá to ako osvedčená a funkčná cesta. Učeníkom je človek, ktorý nie je dokonalý a ani sa tak ne-správa – je to študent, ktorý sa učí a formuje. Mali by sme byť ako veľká rodina, ktorá

trávi viac času pri stole s večerou ako pri zasadacom stola. „K učedníctví docháží, když spolu sdílime běžný život a otevřeme si navzájem své domácnosti, kuchyně a ledničky. Odehráva se, když spolu začneme chodit na procházky a na nákupy. To dělal i Ježíš s učedníky.“ Prakticky nových kresťanov – učeníkov pozývame k životu, ktorý nebudú žiť sami, ale v spoločenstve s inými. A tou osvedčenou cestou, ktorú s nimi treba zdieľať a na ktorú ich pozývať, je: „Neustále sa venovali učeniu apoštолов, bratskému spoločenstvu, lámaní chleba a modlitbám“ (Sk 2, 42). Duchovný život sa odovzdáva prostredníctvom živej vieri. Živej vieri, ktorá svedčí o hlbokej zmene jednotlivca, čo je viac, ako keď povrchným spôsobom oslovieme veľký počet ľudí.

Viera sa nedá naučiť, dá sa ukázať na vzore. Vtedy je nákazlivá, inšpirujúca. Spoločné

štúdium Božieho slova je staré ako cirkev sama, zatiaľ čo osobné čítanie Písma je v dejinách cirkev pomerne nový jav. Musíme iste príkladom v tom, ako sa my sami učíme z Božieho slova a venujeme čas štúdiu. Potrebujeme o nom diskutovať, „hádat sa“, experimentovať, povzbudzovať sa, učiť sa od druhých, pretože nie vždy je jasné, ako presne by sa

mali niektoré slová Biblie preniesť do praxe 2000 rokov po tom, čo bola napísaná. Modliť sa spolu, sami, byť vzorom pre tých, ktorých vedieme. Počúvať, čo nám Boh hovorí, zažívať Jeho ochranu a prevedenie cez skúšky a tažkosti, naučiť sa, že o Noho sa možno oprieť a spoliehať sa každý deň a o to viac, keď je tažko, presne to sú tie návyky hľadať pri zdroji, ktorý budú noví veriaci potrebovať. Tak, ako Boh sám existuje v dôvernom vzťahu v rámci Trojice, chce, aby sme my zažívali takúto kvalitu spoločenstva. V prvom rade s Ním a potom s veriacimi. Sme povolaní, aby sme boli súčasťou života iných kresťanov, iní kresťania sú povolaní, aby boli súčasťou života iných kresťanov. Pretože: „Venujme pozornosť jeden druhému a povzbudzujme sa k láske a dobrým skutkom“ (Heb 10, 24). Odzrkadluje to ľudskú potrebu niekam patriť, mať okolo seba ľudí, ktorí si nás všimnú a zaujímajú sa o nás. Jeden z dôvodov, prečo ľudia padajú do hriechov, je ten, že nemajú pri sebe nikoho blízkeho, kto by si všimol, čo sa deje, či komu by sa mohli zdôveriť. Takéto spoločenstvo je potom autentickým miestom lásky, prijatia a povzbudzovania sa, aby sme vtrvali a kráčali za Ježišom až do konca. Dnešným kresťanom chýba vrelé, osobné spoločenstvo, kde by mohli prichádzať s tým, čo ich trápi a kde môžu zdieľať život taký, aký je. Takéto vrelé spoločenstvo sa

tvorí tak, že nielen prijíname, ale hlavne dávame. Každý má niečo, čo môže druhým dať a nových kresťanov potrebujeme učiť, aby našli to, čo môžu dať oni, a dávali to. Zvlášť noví kresťania, podľa skúsenosti prednášajúcich, majú neuhasiteľnú potrebu byť so svojimi novými súrodencami. Musíme si dávať pozor, aby sa nás čas im venovaný nestal záležitosťou jedného – dvoch dní v týždni. Skutočne potrebujú to, čo raná cirkev robila v tejto podobe: „Deň čo deň spoločne zotrúvávali v chráme...“ (Sk 2, 46). Znamená to veľa času a obete zo strany mentorov, ale to je tá obet, ktorú prinášame pre šírenie Božieho kráľovstva. Naša únava, nedostatok času, zápas za mladého človeka, byť tam pre neho vždy, keď potrebuje, je vypukovaná radostou, ktorá nám môže znieť z neba ako hudba. Naša obeta, ktorá vyústi do služby druhým, ide po vzore obety Ježišovej. Ježiš dovoľoval svojim učeníkom, aby žili v Jeho blízkosti. Práve tam dochádza k výmene postojov, hodnôt, vedenia, charakteru a životného štýlu. Naše životy stanovujú štandardy, čo to znamená nasledovať Ježiša v spoločenstve, ktoré zakladáme. Nás úspech pri zakladaní zboru tak priamo súvisí s našou ochotou iste svojím životom príkladom. Čo na nás kladie, samozrejme, vysoké nároky. „Žijete-li vy a základným během celého týdne kresťanským způsobem, lidé kolem vás tím budou ovlivněni.“

Rachel Orvošová

Zastavme kritiku

Dnes jsem v obchodě pozorovala dojemnou a opravdu lidskou situaci. Pán vykládal na pás nákup. Bylo vidět, že je z méně zajištěné rodiny... starší... špatně oblečený... Ale kupoval opravdu kvalitní potraviny. Jen stále opakoval paní pokladní, ať mu hlídá celkovou částku, že má jen 1237 Kč a přepočítával znova a znova mince... Když už se pás s nákupem blížil ke konci a pokladní řekla, že už má za 1200, zůstalo tam pár konzerv, chleba a kyticí... Pán říkal, že pokud by to šlo vrátit, rádeji by vzal tu kyticí, že mají se ženou 39. výročí, že šetřil na pořádný nákup, že ji chtěl ohromit... A kluk ve frontě, asi kolem 20 let, se zeptal, kolik mu ještě chybí, že by mu rád přispěl 200 Kč za to, že má velké srdce, třeba mu taky vyjde láska na 39 let... Myslím, že slzy v očích měli všichni.

Anna Bondareva

Habánsky pamätný deň vo Veľkých Levároch

V nedeľu 30. júna sme sa väčšia skupina veriacich z našich zborov v Maďarsku, na Slovensku a Rakúsku zúčastnili Habánskeho dňa vo Veľkých Levároch. Pred rokom sme sa tohto Habánskeho hodového jarmoku zúčastnili prvýkrát a informovali sme o tom aj v Rozsiveči 9/2018. Naša minuloročná pasívna pozorovateľská účasť v tradičnom habánskom oblečení vzbudila veľký záujem a tento rok sme dostali pozvanie z obecného úradu, aby sme na programe aktívne participovali. Naším cieľom bolo popri remeselných tradíciach a zručnosti habánov predstaviť prítomným duchovný odkaz našich anabaptistických predchodcov vo viere.

Po katolíckej omši sme mali aj my príležitosť v bývalej habánskej modlitebni postavenej v roku 1760 mať krátku spomienku na našich duchovných predchodcov s príhovorom br. Kálmána Mészárosa, modlitbami a piesňami. Na pozvanie Obecného úradu pricestovala skupina detí z umelicej školy v Oroszlányi v Maďarsku a predvedla rockovú operu Pravda je nesmrtelná o živote anabaptistov. Prítomní mali možnosť čítať preklady textov piesní do slovenčiny v brožúrkach pripravených pre túto príle-

žitosť. Pred predstavením bola príležitosť formou živého rozhovoru povedať niekoľko informácií o minulom aj súčasnom živote anabaptistov.

Bratia a sestry zo zboru v Neszmélyi postavili tri habánske stánky, kde prezentovali habánske hrnčiarstvo, farmáciu a kuchárstvo aj s ochutnávkou tradičných jedál.

O priebehu tohto Habánskeho dňa bol zhrozený aj videozáznam, ktorý si môžete pozrieť na stránke BJB v sekcií Zložky – Historická komisia (<https://www.baptist.sk/zlozky/historicka-komisia>).

Tieto prezentácie o živote habánov sa stretli so záujmom prítomných návštěvníkov.

Výsledkom je aj pozvanie uskutočniť prezentáciu a prednášku o živote habánov na miestnej Základnej škole vo Veľkých Levároch. Veríme, že aj týmto spôsobom, inšpirovaní odkazom našich anabaptistických predchodcov, môžeme súčasným obyvateľom Veľkých Levár a okolia priniesť živé svedectvo o našej viere v Pána Ježiša Krista.

Ján Szöllős

Rádio 7

Je sobota dopoledne a já jsem si pustila vysílaní TWR. Dnešní téma zní: „Jak být svatí?“ Poslouchám výklad a najednou se mi postupně otevírá mnoho myšlenek. Zkoumám svůj život, jestli tento úkol naplňuju... Je mnoho životních zkoušek, ve kterých se to pozná. Slyším výzvu k napsání reakce posluchačů a citím, že bych měla svoji zkušenosť napsat. Tak tedy piši: Nedávno jsem se tímto tématem zabývala a to tak, že mě k tomu přivedl jeden mladý muž, kterého jsme si vzali na starost. Celé svoje dětství vyrůstal v dětském domově a stále byl sám. V dospělosti byl v domově důchodců, protože ho neměli kam dát, kvůli jeho zdravotnímu postižení. Poté se dostal do různých těžkostí i majetkových. Protože uvěřil Bohu, sbor se mu snažil pomoci. Vždy byl laskavý a empatický, každému chtěl vyhovět. Avšak poté se dostal ke svému nevlastnímu bratu a ten ho velmi zneužil a našli se ještě i jiní lidé. Měl veliké dluhy a najednou se vrátil k nám, jako marnotratný syn. Znovu to všechno chtělo naši pomoc a nyní žije v chráněném bydlení blízko nás. Stále na něho dohlížíme, stal se naším synem. Jeho sousedka se ho ptá: „Kam zase jedete?“ Jezdí na velké tříkolce a on odpovídá, že k nám. A ona dodává:... „K těm svatým?“

Myslím, že i ona vnímá, že on má něco, co ona nemá. Já se tomu musím smát, protože se tak vůbec necítím, prostě jenom sloužíme. Ale tato paní je komunistkou a je jí nemilé, že k nám jezdí. Když jede k nám, tak s ní nemůže hrát karty. A ona je tak ráda hraje každý den. Ale myslím, že jí Bůh dal do úst to pravé slovo, protože máme být svatí, jiní a oddělení. Moc mě to baví, sloužit a „být svatý“. Je úžasné, že nám Pán dává sílu ke své službě. Moc děkuji za slovo a přeji si, aby se naše služba ještě více rozširovala mezi lidmi a Boží lid byl viditelný a svatý.

Dana Jersáková

Nebylo jednoduché otevřít dveře a vejít

Patřím ke třetí generaci rodiny, která postavila svůj život na víře ve výkupné dílo Pána Ježíše. Z toho vyplývá atmosféra, ve které jsem prožil svoje dětství. Existence Boha a osoba Pána Ježíše byly pro mě naprostou a nezpochybnitelnou samozřejmostí. Můj život a vztah k Bohu zásadně ovlivnil životní příklad mé babičky, u které jsem prožíval podstatnou část předškolního věku a která pro mě byla i v době mé dospělosti ohromnou autoritou.

Ke konci padesátých let minulého století ovlivnilo můj život rozpadající se manželství mých rodičů. Jedním z prvních důsledků jejich partnerských neshod byla izolace od Křestanského sboru v Brně, ve kterém jsme (jako rodina) pravidelně navštěvovali biblická shromáždění. V období dospívání mě to spíš vyhovovalo, protože jsem měl spoustu docela jiných zájmů, než poslouchat kázání. Po absolvování základní školy jsem nastoupil ke studiu na gymnáziu, tehdy Všeobecně vzdělávací škole. Manželská krize rodičů se prohlubovala, a tak moje studijní výsledky nebyly nejlepší, protože časté rodinné rozeprě na mě působily negativně. V roce, kdy jsem skládal maturitu, se moji rodiče rozvedli a po jejich vzájemné dohodě jsem zůstal bydlet se svým tatínkem. Maminka s mladším bratrem se odstěhovala. Přes poměrně těžké období jsem zvládl přijímat zkoušky na tehdejší lesnickou fakultu Vysoké školy zemědělské v Brně a zakousl se do studia, které mě velmi bavilo. V té době těžce one mocněla moje babička – autorita.

Navštívil jsem ji v nemocnici a tam mě zaskočila zvláštním přáním: „Když se vrátíš do sboru, určitě mě to postaví na nohy.“

Babičku jsem miloval a vnímal jsem, že to musím udělat. Netušil jsem, jak těžký je návrat do prostředí, které jsem od začátku svého života důvěrně znal. Několikrát jsem návštěvu sboru odložil, ale nakonec jsem se odhodlal. Nebylo vůbec jednoduché otevřít dveře a vejít. Největším překvapením pro mě bylo velmi milé přivítání.

Žádné výčitky, žádné nepříjemné dotazy. O mé návštěvě ve sboru se babička téměř bleskově dozvěděla a byla to pro ni skutečná vzpruha, která ji postavila na nohy a babička byla za několik málo dní z nemocnice doma. Měl jsem radost a považoval jsem tím svoji „misí“ ve sboru za úspěšně uzavřenou. Ne tak babička. Při každé vhodné příležitosti mě požádala s milým úsměvem, abych jí udělal radost a doprovodil ji na biblické shromáždění. Někdy jsem se mohl vymluvit na přípravu na zkoušku nebo přednášku, ale občas jsem s babičkou do sboru šel. A tam mě, při jednom kázání – spíš osobním svědectví – zasáhl Bůh.

To slovo bylo nesmírně důrazné a současně jakoby přímo šité na moji míru, takže jsem byl donucen přemýšlet o svém životě

a osobním vztahu k Pánu Ježíši. Po příchodu domů a poměrně velké vnitřní bouři, kterou jsem po cestě ze sboru intenzivně prožíval, jsem si pozdě večer klekl na kolena a vyznal jsem Pánu Ježíši svou naprostou nedostatečnost před Bohem a hřich, který byl každodenní součástí mého života, a prosil jsem za odpusťení. Děkoval jsem Pánu za trpělivost, se kterou na mě čekal až do této chvíle, přestože jsem od dětství věděl, že není jiná cesta k záchrane před Božím odsouzením.

Myslím, že to platí i dnes, že vysokoškolské období s sebou nese řadu sportovních aktivit. Tehdy jsem hrál aktivně basketbal a věnoval jsem mu téměř veškerý volný čas. Aniž bych si to uvědomoval, začal se mi v životě po mém obrácení měnit žebříček hodnot. Chtěl jsem být najednou téměř stále se svými vrstevníky ve sboru, účastnil jsem se všech akcí, které ve sboru probíhaly, a důsledkem toho byly tréninkové výpadky.

Po půl roce mi přišel stručný dopis, že mě pro tréninkovou nekázeň vylučují z mužstva se žádostí o vrácení klubového dresu. Příliš se mě to nedotklo, protože důrazy v mém životě se úplně změnily.

To, co jsem dřív považoval za důležité, nyní svou důležitost ztratilo a do popředí se dostal Pán Ježíš a všechno, co souviselo s Jeho následováním.

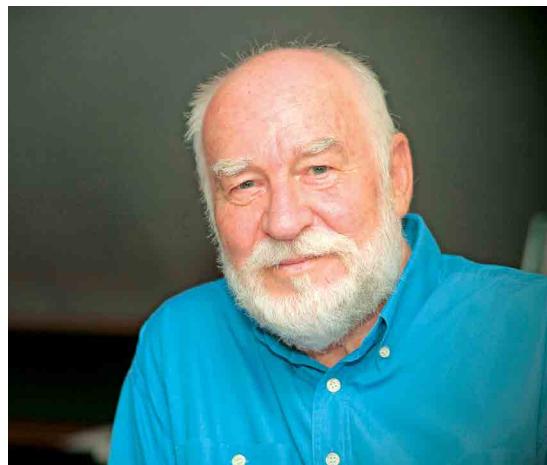
Studium na VŠ jsem dál zvládal bez větších problémů a měl jsem naprostou jasnou představu o svém budoucím životě. Budu lesním inženýrem, budu bydlet v nějaké krásné hájovně, budu mít irského setra... a takových „budu“ jsem měl celou řadu.

Ale přišel rok 1968. Ve sboru jsem se seznamil s dívkou, která je dnes mou manželkou. Po srpnových událostech opustil můj otec ilegálně republiku a emigroval do tehdejší NSR. V květnu roku 1969 mě, z důvodu nelegální emigrace mého tatínka, vyloučili z Vysoké školy a ještě týž rok na podzim jsem dostal povolací rozkaz k vykonání dvouleté základní vojenské služby, přestože jsem absolvoval vojenský výcvik vrámcí vysokoškolského studia.

Můj životní plán se zhroutil jako domeček z karet. Kdybych se v té době nemohl opřít o Pána Ježíše a Jeho zaslíbení, zřejmě bych tyto události nezvládl. Bůh však měl pro můj život mnohem lepší plán, než byl ten můj. Po návratu z vojny, v jejímž průběhu jsem se oženil, mi starší sboru nabídli možnost práce s dospívajícími, tedy náctiletými dětmi v našem sboru. Společně s mým blízkým přítelem, který mě v počátcích vedl ve vří, jsme tuto službu přijali a od roku 1972 do roku 2009 jsem se práci s touto věkovou

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

kategorii věnoval. Ohromnou a neocenitelnou pomocí byla pro mě manželka, která mě v mé službě podporovala. Kromě práce s náctiletými ve sboru jsem s manželkou vychovával dve děti, syna a dcera. Ti mají dnes své rodiny a my s manželkou se radujeme z toho, že následují Pána Ježíše. Nemohl jsem si představit lepší a krásnější plán pro život než ten, který mi nabídl Bůh. Jsem za těch téměř 40 let služby dospívajícím nesmírně vděčný.

Po roce 1989 se otevřela příležitost služby ve věznících. Vnímal jsem to jako novou možnost služby lidem na okraji společnosti a od roku 1991 až do dnešní doby navštěvují každý týden odsouzené muže ve věznici Kuřim. Po zprovoznění nové věznice v Rapoticích jsem začal sloužit také v této věznici, kterou navštěvují jednou měsíčně. Po roce 1989 se také výrazně změnila situace ve vysílání křesťanské stanice TWR.

Z Monackého knížectví se české a slovenské vysílání přesunulo do „domácích vod“ do České a Slovenské republiky. S celodením vysíláním Rádia 7 se objevila potřeba nových moderátorů pro živé vysílání.

Přihlásil jsem se, spíš ze zvědavosti, a zůstal až do letošního května, kdy jsem se rozhodl moderátorské kreslo opustit. Moderování živého vysílání byla a je úžasná služba. Letos na podzim mi bude 72 let a musím přiznat, že mi to ani nedochází.

A stále víc obdivuji úžasný Boží plán, který měl pro mě připravený – čekal, jestli budu vnímat Jeho impulzy a jestli poslechnu výzvy, které pro můj život připravil.

Musím vyznat, že není nic krásnějšího, než být ve službě svého Spasitele.

Jirka Krejčí

PREČO alebo ČOMU

Pravidelný šestuholník červenej farby a v ňom nápis **STOP**. Každý pozná a vie, čo takáto dopravná značka znamená. Ak ju zbadáme, zastaneme, poobzerať sa a ak nám nič nehrozí, ideme ďalej.

Aj na našej životnej ceste máme všetjaké výstražné signály. Rôzne väzne i menej nebezpečné choroby, neúspechy v práci alebo v škole, problémy v rodine či už v manželstve alebo s deťmi, nedorozumenie so susedmi či iné zlyhania alebo dokonca úmrtie našich blízkych, ktoré sú výstrahou a napomenutím. Tam všade svieti červená značka s nápisom STOP. Žiaľ, že nie sme dostatočne všímať, aby sme na každú z týchto výstrah správne reagovali. Občas sa hneváme, niekedy sa snažíme situáciu ignorovať alebo ak sa dá, čo najrýchlejšie ju vyriešiť, len aby sme mali

pohodu. Najčastejšou reakciou je otázka **PREČO?** Prečo práve ja, môj príbuzný, môj blízky? Prečo to dieta? Prečo taký mladý človek? Prečo takáto situácia? **STOP!**

Ak patríme Bohu, ak sme prijali Ježiša za svojho Pána, ktorý z lásky k nám obetoval svoj život na golgotskom kríži, tak čujme, čo sám o sebe hovorí: „Ja som cesta, pravda a život. Nik neprihádzza k Otcovi ak len nie skrze mňa.“ Teda ak On sedí za volantom môjho i tvojho života a dovolili sme Mu, aby ho riadil, nepýtame sa správne. Treba sa zastaviť, premýšľať a priznať, že situácia nie je ľahká, a v pokore sa opýtať: Pane, **ČOMU** ma chceš naučiť práve v tejto ľahkej chvíli a situáciou, ktorú nezvládam?

Takúto otázku som si kládla, keď som sedela v dave smútiacich za odchodom mladého

človeka: Pane, čomu chceš naučiť všetkých nás tým, že odišiel tento mladý a verný Tvoj služobník?

Počas celého smútočného obradu mi znala v ušiach stará duchovná pieseň Kristíny Rojovej: „... prápor pravdy, ktorí ste nosili, pozdvihneme my zas z Božej sily, v nebesiach to uzriete.“ Teda **ČOMU** nás má učiť aj táto situácia?

Vernejšie, úprimnejšie a oddanejšie kráčať za svojím Spasiteľom, a tak Ho zvestovať tým, ktorí nerešpektujú značku STOP a ľahkovážne kráčajú do zahynutia. Pre nich i pre nás platí: Nevieme dňa ani hodiny...

Elena Pribulová

MODLITBA

Nedokážem povedať **OTČE** – dokiaľ tento vzťah nedám najavo aj vo svojom každodennom živote...

Nedokážem povedať **NÁŠ** – keď moja viera nemá miesto pre mojich blízkych a ich potreby...

Nedokážem povedať **KTORÝ SI NA NEBESIACH** – dokiaľ všetky moje záujmy a aktivity sú svetskej podstaty...

Nedokážem povedať **POSVÄŤ SA TVOJE MENO** – dokiaľ ja, ktorý vzývam Jeho meno, sa neposväcujem a neverím MU...

Nedokážem povedať **PRÍD KRÁĽOVSTVO TVOJE** – dokiaľ nie som ochotný vzdať sa svojej vlastnej suverenity a prijať spravodlivú vládu Boha...

Nedokážem povedať **BUĎ VOĽA TVOJA** – dokiaľ nie som ochotný ju prijímať vo svojom živote...

Nedokážem povedať **AKO V NEBI, TAK I NA ZEMI** – dokiaľ nie som skutočne pripravený slúžiť Mu tu a teraz...

Nedokážem povedať **CHLIEB NÁŠ KAŽDODENNÝ DAJ NÁM DNES** – bez vynaloženia vlastnej pocietky práce, alebo dokiaľ prehliadam skutočné problémy svojich blíznych...

Nedokážem povedať **ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY, AKO AJ MY ODPŪŠTAME NAŠIM VINNÍKOM** – dokiaľ mám v srdci nenávist voči komukolvek...

Nedokážem povedať **A NEUVEĎ NÁS DO POKUŠENIA, ALE ZBAV NÁS ZLÉHO** – dokiaľ úmyselne zotravávam v pokušení...

Nedokážem povedať **LEBO TVOJA JE MOC** – keď sa bojím toho, čo by mi ktokoľvek mohol urobiť...

Nedokážem povedať **ISLÁVA** – dokiaľ hľadám najprv svoju slávu...

Nedokážem povedať **NA VEKY VEKOV** – dokiaľ som plný obáv každodenných starostí...

Nedokážem povedať **AMEN** – dokiaľ úplne nepoviem, nech to stojí, čo to stojí, verím Ti, Pane, toto je moja modlitba.

(autor neznámy)

Vzpomínka

Otakar Frič

Prvň český baptistický misionář Otakar Frič zemrel 4. června 1953. Narodil se 11. května 1877. Od dětství se zajímal o duchovní věci. Obrácení prožil v tehdejší Reformované církvi v Praze, kde byl v roce 1903 pokřtěn. Vstoupil do pražského baptistického sboru a o čtyři roky později odchází na misii do afrického Kamerunu. Jeho pětileté působení zde bylo velmi požehnané, např. při svém odjezdu v roce 1912 ještě pokřtil

68 členů jednoho černošského kmene. Po návratu působil jako kazatel v Brně, později v Turnově a Bělé pod Bezdězem.

Na počátku 20. let 20. století se vrátil do Brna, kde působil v husovickém baptistickém sboru jako kazatel až do roku 1951.

Wikipedia

Pomluvy mezi křesťany

Tak poznají všichni, že není ani trochu pravdy na tom, co se o tobě říká, a že naopak sám jsi věrný Zákonu a žiješ podle něho (Sk 21, 24b). Ani takový křesťan, jakým byl apoštol Pavel, se neubránil pomluvám, které o něm šířili někteří Židé.

Pomluva je velmi špatná věc. Dokáže ničit krásný vztah tím, že vrhne na nevinného člověka falešný stín a dokáže zcela pošpinit jeho pověst, dokáže vzbudit nedůvěru a zpochybnit motivaci jeho činů.

Tak se stalo i v tomto případě. Nic na tom nezměnila intenzivní požehnaná služba Pavlova mezi pohany.

To jakoby ještě víc budilo závist a nenávist u některých Židů. Snažili se Pavlovu službu naprostě zpochybnit fámami o jeho falešném učení. Co se dá proti tomu dělat? Pavel sahá až do krajnosti, aby oklamáne věřící přesvědčil o své nevině. On rozhodně Mojžíše nesnižuje ani neodmítá.

Podrobuje se starozákonnému obřadu, aby o tom poskytl přesvědčivý důkaz. Mnozí se jistě dali přesvědčit. Jakub ve své epištoli varuje věřící lidi před chybou výmluvným slovem.

Ať už za falešnou pomluvou stojí zlý úmysl nebo jen naivně převzatá „nepřesná“ informace, vždy jde podle Jakuba o nebezpečí, že i malý oheň může zapálit velký les.

A neváhá dodat, že takový oheň je podpalován „pekelným plamenem“. V knize Příslovi 17, 4 je výmluvně řečeno: „Zlé je věnovat pozornost ničemným rtům, klamné doprovádat sluchu zkázonosnému jazyku.“

Proto se chraňme vyslovit pomluvu nebo jí naslouchat a šířit dál.

Vyprosme si čistotu v myšlení i v mluvení.

Michal Petrat, kazatel BJB Vikýřovice

Budeme tak šířit pravdu, čistotu, světlo Boží lásky. Budeme vztahy budovat, a ne je ničit. Neboť k tomu jsme povoláni.

Jan Pospíšil (Vikýřovice)

Hodnota času

Těmito slovy označujeme časovou osu, která má také tři části: **minulost, přítomnost a budoucnost.**

První dvě jsou součástí našeho života, budoucnost však označuje věčnost. Časy se mění a s tím mnohé věci, které běžně používáme a které v minulosti vůbec nebyly.

Doba se mění, protože svět se mění a my také. Ale v Bibli čteme úžasnou pravdu, že „**Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky**“ (Žd 13, 8).

Šalamoun řekl v knize Kazatel 3, 1: „**Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.**“ Muži Izacharu byli považováni za moudré, protože rozuměli časům. Oni byli schopni interpretovat Bohem napsané Slovo skrze rozpoznání minulých událostí a budoucnosti. Dnes se v Evropě dějí věci, na které Evropa není připravená. Časy se mění, čelíme novým situacím a výzvám, které předtím nebyly v takové míře. Politici hledají řešení pro uprchlickou krizi. Boží lid se modlí, aby také rozpoznal čas. Poslední kapitola Bible říká: Čas je blízko! Proto potřebujeme hledat Boží plán a Jeho záměry v tom, co se děje (Iz 17). Není náhoda, že do Evropy míří tolik migrantů. Proto hledejme u Pána odpověď v porozumění času, ve kterém žijeme.

Čas je důležitý, proto se měří. Někdo řekl: „Každé ráno je ti dán 24 zlatých hodin. Jsou jednou z mála věcí na tomto světě, které dostaneš zdarma.“ I kdybys měl všechny peníze světa, nemůžeš

si koupit ani hodinu navíc. Co budeš dělat s tímto neocenitelným pokladem? Pamatuj, že ho musíš používat, jako by ti byl dán jenom jednou. Když tento poklad ztratíš, nemůžeš ho znova získat zpět.

Jakou hodnotu má pro nás Bohem daný čas? Slyšíme říkat: „Čas jsou peníze.“ Zdaleka to nevyjadřuje plhou pravdu. Čas je vzácnější než peníze. Je vzácnější než mnoho peněz. Když dohořívá svíce života, nemůžeme si nikdo ani za miliony dokoupit trochu času navíc. Čas je Boží dar, je nás život. Neznámý autor napsal následující věty o hodnotě času: Chcete-li zjistit, co znamená jeden rok, zeptejte se studenta, který propadl u závěrečné zkoušky... Chcete-li zjistit, co znamená jeden měsíc, zeptejte se matky, které se narodilo dítě o měsíc dříve... Chcete-li zjistit, co znamená jeden týden, zeptejte se redaktora týdeníku... Chcete-li zjistit, co znamená jedna hodina, zeptejte se milenců, kteří na sebe čekají... Chcete-li zjistit, co znamená jedna minuta, zeptejte se někoho, komu ujel vlak, autobus nebo uletělo letadlo... Chcete-li zjistit, co znamená jedna sekunda, zeptejte se někoho, kdo přežil autonehodu nebo ně-

koho, kdo se musel navždy loučit s někým blízkým... Chcete-li zjistit, co znamená jedna milisekunda, zeptejte se vítěze zlaté medaile na olympijských hrách.. Čas na nikoho nečeká.... Proživej plně každý okamžik svého života. A nejlépe ho oceníš s někým blízkým! (Autor neznámý).

Čas je nás život a pochází od Boha. Je hřivnou, se kterou se každý musí naučit dobře hospodařit. Názorně by se to dalo přirovnat k poutníkovi na poušti, který musí dobré hospodařit s vodou, aby došel k cíli. Bůh si přeje, abychom dobré využívali čas nám svěřený. „**Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínavi jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuděte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Pána**“ (Ef 5, 15–17). V tomto textu vidíme varování, abychom si dali dobrý pozor na to, jak žijeme. Máme zde také výzvu k tomu, abychom nepromarnili čas, máme hledat a pochopit Boží vůli pro náš život.

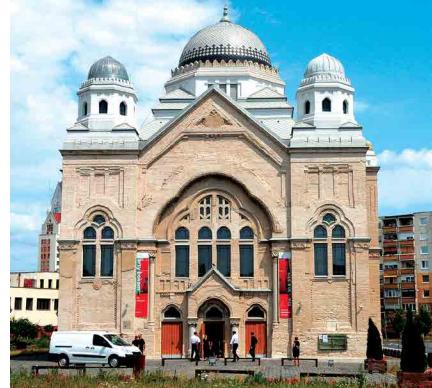
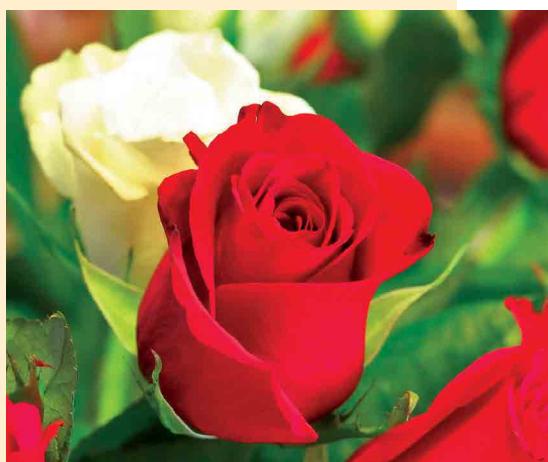
Básník Carl Sandburg napsal: „**Čas je mince tvého života. Ta jediná mince, kterou máš, a jenom ty můžeš rozhodnout jak ji utratit. Dej si pozor, aby nedovolil jiným lidem ji utratit za tebe.**“

Tímto chtěl říci: „Pozor na zloděje času, jakými jsou jiní lidé, media, internet, TV. Nejlepší prožití života je, když jej prožijeme v centru Boží vůle. Nás čas (život) potom bude dobrě investovaný a nebude promarněný. Čas je to nejvzácnější a je nejlepším darem, jenž můžeš někomu darovat, protože ho máš jen omezené množství.

Čas je ta jediná hřivna, která nám byla dána (Mt 25, 14–30) a kterou máme používat pro dobro a růst Božího království. Budeme dobrými správci času, protože čas je to nejcennější, co nám Bůh dává.

Nepromarněme své životy, protože je nemůžeme znova žít. Raději je investujme do Božího království, to je ta nejlepší investice našeho života. „**Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdece**“ (Ž 90, 7).

Nick Lica, kazatel BJB Karlovy Vary

V skoré nedělné ráno 14. července 2019 sa ako blesk z neba rozniesla správa, že srdce brata kazatela Tomáša Kohúta dotkllo. Prívlastky: Neuveritelné! Strašné! To nemôže byť pravda! Alebo len nemý úžas... Áno, bola a je to pravda. Pán života a smrti rozhodol a ukončil pozemskú púť nášho mladého štyridsaťročného brata kazatela Tomáša Kohúta. V lučeneckej synagóge v sobotu 20. července pri pohrebnej rozlúčke neostalo hádam ani jedno oko suché, a bolo ich tam vyše 500 párov.

Chceme vám priblížiť život brata kazatela Tomáša Kohúta aj prostredníctvom kázne a príhovorov, ktoré na pohrebnej rozlúčke odzneli.

Kázeň brata kazatela Michala Šinku

Podkladom pre smútočný príhovor bol text z Evanjelia Jána zo 14. kapitoly, verše 1–6. Sú to slová Pána Ježiša, ktoré hovoril svojim učeníkom večer pred tým, ako mal zomrieť brutálnej smrťou na golgotskom kríži. Učeníci boli smutní, ved' odchod milovaného človeka v nás vždy vyvolá smútok a bolest. Ak príde odchod milovaného nečakane a náhle, pýtame sa: Prečo? Ved' bol taký mladý, zdravý... Prečo?

Túto otázku nedokážeme zodpovedať, ale jedno vieme. Boh nikdy nezasľubil, že dá svojim nasledovníkom tu na zemi dlhý, bezproblémový život. Aj v živote veriaceho človeka sa stávajú zlá a tăžké veci. Možno sa pýtame: Má potom zmysel veriť v takého Boha? Áno, má to zmysel, pretože Boh zasľubil, že aj v tăžkých a bolestivých momentoch života bude s nami a nikdy nás nezanechá. Aj v smútku môžeme prichádzať ku Kristovi. On je ten dobrý Pastier, ktorý kladie svoj život za svoje ovce a nesie svoje ovce na pleciach, keď trpia.

Ešte je tu ďalšia dôležitá vec. Ježíš položil svoj život na golgotskom kríži, bol vzkriesený a odišiel k svojmu Otcovi a tým dal nádej svojim nasledovníkom. Takto o nej hovorí: „Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto.“ Ježíš dáva človeku nádej. Krestan môže teda smútiť za svojím milovaným vo vieri a v nádeji. Ak človek verí v Ježiša Krista, Boh sa stáva přítomný v jeho živote už tu na zemi. Tomi už tu na zemi mohol zažívať Božiu přítomnost. Ale Ježíš prišiel na túto zem a zomrel na kríži aj preto, aby človek mal odpustenie svoje hriechy a mal

Brat kazateľ Tomáš Kohút v objatí svojho Pána

miesto v dome svojho Otca, Boha. Evanjelista Ján nám v 3. kapitole hovorí, že Boh poslal svojho Syna na tento svet, aby mal večný život, večný príbytok každý, kto uverí v Jeho Syna. Ježiš šiel prichystať miesto pre večnosť všetkým veriacim, ale poslal aj Sväteho Duha, ktorý je s nimi, učí nás, vedie, potešuje. Apoštol Pavel hovorí: „*Ale naša vlast je v nebesiach, odkiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.*“

To, čo máme tu na zemi, je dočasné, potom sa toho musíme vzdať. Tomi žil vo vedomí, že jeho vlast je v nebesiach.

Ježiš hovorí svojim učenikom: „*Cestu, kam idem, poznáte...*“ Ježiš je tá jediná cesta, pravda i život.

Vo viere a v poslušnom nasledovaní Ježiša Krista smerujeme k Bohu na miesto, ktoré Ježiš pripravil pre tých, ktorí v Noho veria.

Tomi našiel túto cestu ako osomročný a celý svoj život po nej šiel a roky o nej kázal. Uveril si v Ježiša Krista? Máš odpustenie svoje hriechy? To je zásadná otázka, ktorú si potrebujeme položiť a zodpovedať, kým sme plní života. Aj Tomiho odchod nám jasne ukazuje, že nemáme žiadnu záruku zajtrajšieho dňa. Božia milosť trvá len do momentu, keď opúšťame túto zem a zostane tu po nás prázdroj miesto.

Tomi stál pred novou etapou svojho pozemského života. Nedávno vyjadril, že nevie, čo ho čaká, nemal presný plán do budúcnosti, no budoval pre seba a svoju rodinu nový domov v krásnej prírode. Tešil sa naň. Teraz zostáva po ňom prázdroj miesto v rodine, v zbore. On však získal lepší domov. Trvalý, večný príbytok, ktorý mu pripravil jeho Pán v nebesiach, kde niet viac bolesti, kde niet viac slz, iba radosť z prítomnosti Boha. Na jeho parte ste mohli čítať myšlienku apoštola Pavla: „*Dobrý boj som dobojoval, beh som dokončil, vieri som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi dá v onen deň Pán, spravodlivý sudca.*“ Tento citát pekne vyjadruje aj Tomiho život.

Venec spravodlivosti od Pána nedostal preto, kym bol a aký boj bojoval, ale preto, že pre brata kazateľa Tomáša Kohúta bol Ježiš

Kristus cestou, pravdou aj životom. Zachoval si vieri v Noho až do konca. Ak veríme v Ježiša Krista, tak Božia láska v Kristovi je taká pevná, že nás od nej nemôže nič odlúčiť, nemôže to urobiť ani smrť.

Boli by sme radšej, keby ešte bojoval, keby ešte bežal beh života tu na zemi, ale teraz má to, potom túžil, prečo bojoval

a bežal. Našou nádejou v Kristovi je, že sa s ním raz vo večnosti stretнемe a budeme spolu zažívať a vidieť Krista.

Spomienky a príhovory:

Za zbor Lučenec, kde slúžil 14 rokov, sa prihovoril **brat Pavel Šinko** a za zbor Ružomberok, kde slúžil 5 rokov, **brat Miloš Makónyi**. Obaja vyzdvihli obetavú službu brata Tomáša Kohúta na Božom diele, jeho lásku k Pánovi a k ľuďom v zbore a pastiersku stavrostlivosť.

Osobnú spomienku na svojho staršieho brata, ktorý mu bol vo viacerých ohľadoch vzorom, pridal aj **brat kazateľ Juraj Kohút ml.**

Brat kazateľ Benjamín Uhrin (predseda Rady BJB v SR) využil krstné meno a prirovnal zosnulého brata k novozákonnému Tomášovi, využívajúc anglický preklad slova – pochybujúci a povedal: Tomáša Kohúta by som nenažíval skeptikom, no nestačili mu lacné odpovede. Odmietať povrchnosť. Skúmal, pátral, pýtal sa... hľadal pocitné odpovede aj na ďalšie otázky. Otázky druhých, i tie vlastné... Pripodobil som ho k tomuto „pochybujúcemu“

Tomášovi práve preto, lebo aj Tomáš Kohút sa na konci svojich hľadania vždy pred Ježišom sklonil a vyznával: *Môj Pán a môj Boh!* Preto na neho budem pamätať nie ako na pochybujúceho, ale ako na verejného! Bol jedným z tých blahoslavených, ktorí nevideli, ale verili! Táto živá, osvedčená viera, ktorou Tomáš žil, z neho robila nielen veriaceho, ale aj verného. Budem na neho spomínať ako na verného brata, verného kazateľa! Tomáš neboli rebel, ani nejaká strhujúca výrazná osobnosť. Ale bol verný! A aj teraz, pri

jeho odchode som si uvedomil, že Boh si vernosť cení viac ako byť „cool“...

Preto som presvedčený, že na svoje vyznanie: *Môj Pán a môj Boh!* počul Ježišovu odpoveď, ktorú by som aj ja chcel raz počuť: *Pán mu povedal: „Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ňa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“* (Mt 25, 21).

Prispievili: E. Pribulová a J. Szöllőss

Životopis brata kazateľa Tomáša Kohúta

Tomáš Kohút sa narodil **20. marca 1975** v Želiezovciach Jurajovi Kohútovi a Márii Kohútovej, rodenej Francelovej, ako prvorodené dieťa z piatich. Narodil sa do kazateľskej rodiny, kde mu od začiatku bola vstevovaná láska k Pánovi Ježišovi. Už ako osemročný v Neho uveril a v desiatich rokoch sa dal na vyznanie svojej vieri pokrstiť. Vyrastal v Nesvadoch, kde sa zrodila jeho láska k hudbe a pri starostlivosti o svojich súrodencov sa krásne ukazovala jeho zodpovednosť.

Počas strednej školy sa ako kazateľská rodina prestáhovali do Bernolákova, kde bol svojimi rovesníkmi vrelo prijatý a veľmi rýchlo zapadol do kolektívu mládeže v zboze. Tu stretol svoju životnú lásku Ivetu Pišovú, ktorá sa stala neskôr jeho manželkou.

Po ukončení gymnázia cítil Božie povolenie do služby kazateľa. Nastúpil teda na Univerzitu Mateja Bela v Banskej Bystrici, kde študoval teológiu, ktorú ukončil magisterským titulom.

Počas vysokej školy, v roku 1996, uzavrel manželstvo s Ivetou Pišovou. Narodili sa im spolu tri deti – Ráčel, Jakub a Rebeka. Po ukončení štúdia absolvoval ročnú kazateľskú prax v Lučenci pod vedením kazateľa Tomáša Krišku a odtiaľ sa presunul do Ružomberka, kde bol v roku 1999 zvolený za kazateľa. V roku 2005 Pán viedol jeho kroky späť do Lučenca, kde pokračoval v kazateľskej službe v miestnom zboze Bratskej jednoty baptistov. Pred troma rokmi začal pracovať na titule doktor teológie na UMB v Banskej Bystrici. Svoje štúdium však nestihol dokončiť. V júni 2019 sa ako kazateľ rozlúčil so zborom v Lučenci, kde pôsobil 14 rokov.

Veril, že to Pán Boh tak chce.

Tomáš miloval svoju rodinu, svoju manželku, svoje deti. Mal rád chvíle, keď len tak spolu sedeli, leňošili a rozprávali sa. Miloval aj svoju kresťanskú rodinu. Naplhali ho rozhovory s ľuďmi a služba v zboze. Mal rád dobrú hudbu, bol výborným hudobníkom. Jeho hra na klavíri bola pre druhých zážitkom.

Tomáš bol človek plný pokoja, porozumenia, rozvahy a mудrosti. Svojim životom ovplynil mnoho ľudí.

„Pripadám si trochu ako Abrahám, keď ho Boh volal, aby odišiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo. Odišiel, hoci nevedel, kam ide. Ani ja presne neviem, kam idem...“
– toto boli slová, ktoré Tomáš povedal pred pári týždňami v zboze na rozlúčku.

Dnes už vieme, ako to Boh mysel – v nedeľu **14. júla 2019** nadránom vo veku 44 rokov si ho Pán života a smrti nečakane a veľmi rýchlo povolal k sebe.

Čest jeho pamiatke.

Smútiaca rodina

Sto let spolu?

Za niekolik týdnov sa bude konat konference našej Jednoty s názvom „100 let spolu“. Budeme si pripomínať sto let od konania konference ve Vavrišově, kde došlo ke spojeniu českých a slovenských baptistických sborů a k ustaveniu „Bratrské jednoty Chelčického“ (dalej jen BJCH). V jednom z minulých čísel Rozsévače bol uverejnený článok s názvom „Spolu od samého začiatku“, ktorý pripomína, že už mnoge dříve, hned od založenia prvého „Sboru u vře pokřtěných křesťanů, obyčejných baptistů zvaných“, hledali naši bratři a sestry společenství s ostatními baptisty v Rakousko-Uherském soustátí.

Takové společenství našli v „Rakousko-Uherském sjednocení“, které se stalo platformou pro sbory z Čech, z Dolních a Horních Uher, z Rakouska a z Bukowiny a Galicie, oblastí dnes patřících k Rumunsku. Ano, Duch svatý působil jednotu a lidé jím vedení po jednotě touží a jednotu tvoří. Bylo ovšem v naší historii období, kdy „jsme nebyli spolu“, kdy došlo k rozdělení Jednoty, i když ne přičiněním či vinou jejich členů. Pojďme si toto období krátce připomenout. Letos uplynulo právě osmdesát let od doby, kdy BJCH byla násilně rozdělena. Jednalo se o období Protektorátu Čechy a Morava a Slovenského státu. Budeme se dnes věnovat situaci v Čechách a na Moravě.

V Čechách a na Moravě žili od dob vzniku českého státu kromě Čechů i různé národnostní menšiny, především Němci. První Němci přišli do Čech na pozvání panovníka už v době Pre-myslovců. Kromě funkce kolonizační plnili i určité funkce ekonomické a politické, například tím, že posilovali moc panovníka proti domácí šlechtě. Tak přicházeli například do Čech i ti, kteří se hlásili k hnutí Valdenských. A mohli bychom pokračovat dál napříč našimi dějinami. Vždyť již František Palacký ve svých „Dějinách národa českého v Čechách a na Moravě“ označil „vzájemné stýkání a potykání se Čechů s Němcemi za ústřední moment českých dějin“.

Podíváme-li se na dějiny baptistů na našem území, dozvím se, že prvními na vyznání víry pokřtěnými křesťany se stali obyvatelé převážně Němci osídleného Broumova a Šonova, a to na základě kázání a vyučování německých kazatelů a misionářů, bratří Straubeho a Knappeho. Z Broumova odešel již na vyznání víry pokřtěný Václav Zinecker, který se přestěhoval do vesnice Hledsebe a v jehož domku byl založen bratrem Jindřichem Novotným první baptistický sbor v Čechách. Působením bratra Novotného, Meereise, Knappeho, Králička, Čapka a mnoha a mnoha dalších kazatelů, misionářů a kolportérů se zvěst o spasení na vyznání víry šířila dále po Čechách a vznikaly zde nové sbory, mnohé také v pohraničních oblastech naší vlasti. Připomeňme si například sbory v Broumově, Šonově, Liberci, Jablonci, Vikýřovicích, Šumperku, Suchdole nad Odrou, Jelšavě a Lučenci.

Po vzniku Československa v roce 1918 vyhlásili Němci v pohraničních oblastech Čech, Moravy a bývalého Rakouského Slezska čtyři autonomní celky, provincie. Požadovali jejich nezávislost na Československu a přičlenění tehdy ne k Německu, ale k Německému Rakousku. Jednalo se o provincii „Deutschböhmen“ – severozápad a sever Čech s centrem v Liberci, „Sudetenland“ – severovýchod Čech, severozápad Moravy a západ bývalého Rakouského Slezska s centrem v Opavě; „Böhmerwaldgau“ – jihozápad a jihovýchod Čech s centrem v Prachaticích a „Deutsch-südmähren“ – zahrnující Moravu, s centrem ve Znojmě. Je nutné připomenout, že důvodem tohoto uspořádání byla skutečnost, že politická reprezentace Němců, žijících na území Čech, Moravy a Slezska vlastně vznik Československé republiky vůbec neuznala. Československo obnovilo svou územní integritu vojenským obsazením již v prosinci 1918, kdy výše uvedené čtyři provincie přestaly existovat, a nebylo uznáno právo německé menšiny na sebeurčení. Později zformuloval T. G. Masaryk zcela novou koncepci postavení německých obyvatel v Československu, kdy sudetské Němce nepovažoval za zvláštní národ, ale za německou menšinu.

Vše tedy vypadalo vyřesené a v pořádku. Ale jen zdánlivě, problémy se zůstaly. Když se v srpnu 1938 konala konference BJCH v Pardubicích, neuzáčastnili se ji – vzhledem k politické situaci a nové vzniklému poměru – bratři německé národnosti a na konferenci byl dokonce podán návrh na vyjádření politování nad jejich neúčastí. A potom přišly říjen 1938 a březen 1939 se všemi jejich událostmi. Po vytvoření Protektorátu Čechy a Morava se větší část Sudet stala územně správní jednotkou Třetí říše. Území se dělilo na tři obvody: Cheb = Eger, Ústí nad Labem = Aussig a Opavu = Troppau. Jihozápadní území bylo přičleněno k Bavorsku jako Východní marka = Reichsgaue Bayerische Ostmark, a jižní část území k bývalému Rakousku jako Východní marka = Ostmark. Od území Československa bylo odtrženo i určité území na Slovensku a Podkarpatské Ukrajině (zde se nachádzely naše sbory například v Mukačevu, Velké Dobroni, Marmaroši aj.).

Je samozřejmé, že odtržením pohraničních oblastí, rozdelením a odtržením sborů a jejich stanic, vznikem protektorátu, osamostatnením Slovenska a vznikem Slovenského státu došlo ke zcela nové situaci i v naší cirkvi. Novou situaci přivítali nadšeně bratři v Německu, pro které to znamenalo nejen zvětšení jejich svalu a počtu jejich členů, ale také nové úkoly a misijní možnosti. Od té chvíle hovořil Svaz německých baptistů o „sourozencích z oblasti „Altreich“ (oblasti tzv. českého Slezska, obvody Frývaldov, Bruntál, Krnov, Opava a Hlučín), kteří „sem byli přemístěni ze služebních důvodů a nyní nacházejí ve sborech a na stanicích srdečné bratrství a mnoho příležitostí k misijnímu nasazení.“ Jako nové misijní pole přivítali němečtí bratři i Víkýřovice – Weikersdorf se stanicí Suchdol n. Odrou – Zauchtel, Broumov – Braunau se Šon-

měl zůstat obzvláště pod péčí Svazu, aby mohl dobře rozvinout svou práci. Další baptistické „pracovní území“ v Sudetech viděl německý svaz ve městech Liberec – Reichenberg, Jablonec nad Nisou – Gablonz a Žitava – Zittau, které měly být součástí sboru v Görlitz a tvořit s ním jedno misijní pole.

Bratr J. P. Piroch, redaktor časopisu „Rozsévač“, napsal v lednu 1939 článek s názvem „Jak se mají naši bratři a sestry v odtrženém území?“ Píše se zde: „Toto je otázka mnohých bratří a sester – mnohé naše sbory se octly v záboru německém, polském nebo maďarském. Zprávy od nich jsou velmi skromné, což je pochopitelné. Zprávy si také často odporuji. Naši bratři a sestry ve Vlkýřovicích jsou většinou polští exulanté, kteří po převratu se usadili v Republice. Nyní se opět ocitli v cizině. Tak nedávno jeden bratr z obsazeného území kázal v jednom našem sboru a řekl: „když jsme přišli po převratu z Polska, četli jsme si Žalm 126 a děkovali jsme Bohu, že jsme zase v zemi našich otců. A nyní, když jsme se ocitli opět pod cizí nadvládou, s pláčem jsme četli Žalm 137. Toto nám vysvětlí stav našich bratří a sester. Jinak, naši bratři baptisté v Německu se postarali o sbor a slíbili, že se budou o bratry a sestry starat. Ještě nikdy jsme nešli do Nového roku s tolka starostmi a obavami jako tento rok. Poučení loňskou katastrofou, která potkala naši Republiku, jsme hodně zdrženliví v očekávání a raději si zachováváme určité rezervy, místo abychom se unáhlili v přílišném optimismu, protože když se bude říkat „pokoj a bezpečnost, tehdy rychle přijde na ně zahynutí“, říká apoštol (I. Tes. 5, 3).“

Pro dítky Boží zůstane jen jedna starost v Novém roce: Připravovat se a být hotoví. Znamení nám ukazují, že Pán je blízko a ve dveřích (Lk 21, 36). Ujištění Pána: „Aj já s vámi jsem po všecky dny až do skonání světa“ platí, a proto budeme umět vykročit bez bázně a strachu“ (J. P. Piroch, redaktor).

Jistě si uvědomujeme, že se bratři a sestry v českých sborech museli s nově vzniklou situací vypořádat. Nešlo přece jenom o otázky ekonomické, praktické, ale především o vztahy k Němcům a k německým bratřím a sestrám. Vždyť se nejednalo pouze o baptisty žijící na historicky německém území, ale také o bratry a sestry žijící v Sudetech, ve sborech, které dříve tvořily součást Bratrské jednoty Chelčického. Dnes byly součástí německého Svazu, jejich kazatelé byli německé národnosti a mnohdy stáli za „vůdcem“. O této problematice se můžeme dozvědět například ze zápisů z jednání konference Jednoty, která se konala ve dnech 5. – 7. ledna 1940 ve Vysokém Mýtě pod heslem „Budujeme krásnou církev Kristovu“. Budujeme krásnou církev – jednalo se o otázkách zcela praktických, jako např. o novém názvu jednoty, o právním postavení našich sborů v Protektorátu Čechy a Morava. Ovšem důležitým projednávaným bodem byl vztah k bratřím baptistům na Slovensku a především v Německu. Zaznělo, že musí zůstat stejný, jako byl i před válkou – tedy plný lásky. Bratr Tolar, předseda naší Jednoty, připomněl, že bratři na Slovensku trvají na tom a vyzývají české bratry a sestry, aby zůstali ve vztazích, jaké byly až doposud, i přes vzniklou politickou situaci. Konference se účastnil i zástupce německého svazu bratr Rockschiess, který zdůraznil poslání církve „Učte všechny národy“, v čemž viděl nutnost společného zvěstování evangelia a spolupráce na vinici Páně. Z jeho úst zazněla výzva: „Neklidná doba není doba, která by neměla přinést ovoce. Ono přijde svým časem.“

A dále zaznělo z úst tohoto bratra: „Přišel jsem k vám za prvé jako křestan, za druhé jako baptista a za třetí jako bratr. Přišel jsem vás povzbudit, přišel jsem, abych posilnil obecenství Ducha, tj. obecenství v jednom Pánu, v jedné víře, v jednom křtu, obecenství svatých.“

To vše byl pouze začátek. Víme, že situace se zhoršovala, německý svaz klad nejrůznější nároky na bratra Tolara, předsedu Jednoty, např. vypracování vyznání víry podobného jejich německému a další a další požadavky. Jednota musela přežít ještě mnoho let v nelehkých podmínkách, rozdělena územně a národnostně. A potom přišel konečně květen 1945, odtržené území se vrátilo a s ním i naše sbory. Opět se objevilo mnoho problémů v životech jednotlivců i sborů. Ale díky Panu, bratři a sestry všechno překonalí.

Ano, nebyli jsme po celou dobu všechny sbory „spolu“ právně, politicky, ekonomicky. Ale je důležité, že i po všech událostech, které přinesla Mnichovská dohoda, okupace republiky v březnu 1939, vytvoření Protektorátu, i přes veškeré těžkosti, potíže, problémy, přes mnoho věcí, které rozdělovaly, bratři a sestry „na obou stranách“ věděli a prožívali, že mají jednoho Pána a Spasitele, že mají jeden společný úkol, šířit evangelium a zvést o Boží lásce. I když to nebylo vždy snadné, i když to vyžadovalo veliké úsilí, mnohdy mnoho modlitebního zápasu o moudrost, o pochopení jeden druhého, o poznání jak postupovat. A proto se mohlo heslem první poválečné konference Jednoty, která se konala v srpnu roku 1945 v Rokytnici u Vsetína, stát slovo Písma „Hledejte nejprve království Boží...“

A proto si můžeme za několik týdnů na společné konferenci s bratřimi a sestrami ze Slovenska připomenout, že chceme společně „hledat království Boží“.

Slavomila Švehlová

Vliv rodičů na děti

„Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi“ (Ex 20, 12).

Zmínka o rodičích v Desateru přikázání hovoří o pozitivním mechanismu, přes který se k nám skrze rodiče dostává Boží požehnání.

Úcta k rodičům

Cesta k tomu, abychom získali od rodičů požehnání, je prostá: Mít je v úctě. Pohlížíme-li na rodiče s úctou, snáší se k nám požehnání. Patří k němu dlouhý život, zdraví, zdar a naplnění osobního poslání.

Úcta je duchovní postoj. Uvádí nás do postavení, v němž se nám dostává požehnání. Mít rodiče v úctě neznamená dělat vše, co nám řeknou, ani nechat se od nich dále zraňovat, dokonce ani souhlasit s tím, co říkají. Znamená to zaujmout uctivý postoj, mluvit ohleduplně a též jinak dávat najevo svou úctu.

Modlitba, vyjadřující úctu k rodičům, může znít třeba takto: „Nebeský Otče, děkuji ti za svého otce a svou matku. Tys je pro mne určil. Odpouštím jím všechno nesprávné a přijímám skrze ně vše dobré, cos pro můj život naplánoval.“

Úctu jim můžeme vyjádřit třeba takto: „Maminka a tatínek, velice vám děkuji, že jste mými rodiči. Vážím si vás, mám vás rád a chovám k vám úctu. Jste nejlepší maminka a tatínek na světě. Prosím, požehnejte mi, ať mohu dále předávat dobro, které pro můj život naplánoval Bůh.“

Protože jsou dva kanály (dobra a zla) a dva rodiče (maminka a tatínek), musíme se vypořádat se čtyřmi oblastmi:

1. odpuštění otci
2. úcta k otci
3. odpuštění matce
4. úcta k matce

Udělej to - pak opakuj dle potřeby. Takto se ruší prokletí a uvolňují požehnání. Při jednání s rodiči ovšem bývají vaše vztahy na různé úrovni. Je proto možné, že bude třeba tento proces často opakovat, snad dokonce den co den, nebo i sedmkrát, ba i sedmdesátkrát sedmkrát za den...

Tento proces není důležitý jen pro malé děti, nýbrž právě tak i pro ty velké. A může pokračovat i poté, když rodič zemře. Duchovní dynamika je věčná. A dáme-li tuto záležitost do pořádku, porostou duchovní důsledky geometrickou řadou.

Ašer Intrater

Rozloučení se vzácnou osobností Sestra Doc. PhDr. Iva Vaňková, CSc., odešla domů...

Zaplněný velký sál Kulturního centra Svatka v Brně se stal v první květnový den tohoto roku místem posledního rozloučení se vzácnou osobností, sestrou Ivu Vaňkovou.

Sestra Iva se narodila 5. ledna 1925 v rodině stolaře, Masarykovce a aktivního člena Sokola. Jako dítě se setkala s prezidentem Masarykem. Gymnázium začala studovat v Hlučíně, po zabrání Sudet pokračovala na českém reálném gymnáziu v Ostravě. Tam se stala členkou 1. dívčího skautského oddílu. Když bylo v roce 1940 zakázáno skautské hnutí, zapojila se do odboje. V 16 letech byla zatčena gestapem, souzená za přípravu k velezradě. Ocitá se ve vězení v Ostravě, Wroclavi, Brně. Zakouší výslechy, bití, konfrontace, má zlomenou čelist, je na samotce v zimě a hladu. Přichází záškrť, na který téměř umírá. Po dalším soudu utíká z transportu, skrývá se v horách.

Její život byl po válce úzce spjat i s Bratrskou jednotou baptistů, zejména pak s rodinou bratislavského kazatele Karla Vaculíka. V této rodině nachází sestra Iva po komunistickém převratu azyl, a to bez ohledu na to, že kazatelská rodina má již sedm dětí.

Sblížuje se tu především s Dobrunkou, se kterou pak zakládá v bratislavském baptistickém sboru skupinu dorostu, která velmi rychle roste. Podílí se i na mnoha dalších aktivitách. Rozšiřuje tak jen „sbírku kádrových materiálů“ svědčících proti ní. Jako křestanka, skautka, byla komunisty neustále vyslyšchána a pronásledována. Nikdy ale neuhnula a v odvaze víry jde dál, pomáhá, kde je to jen možné. Na Komenského univerzitě navazuje na tříleté studium medicíny v Brně, studuje pedagogiku a psychologii. Vede poradnu pro problémové děti. Aktivně se podílí na snížení delikvence v problémových oblastech Bratislavě. I přesto, že její aktivity jsou trnem v oku komunistickému režimu, stává se ředitelkou Dětského domova v Bratislavě, kde se následujících 12 let podílí na výchově 400 chlapců. Jako nestranička s kádrovým škraloupem se dostává do obtížných situací, ale svou odvahou, ochranou „shůry“, se jí daří vše ustát. Stává se zástupkyní Slovenska ve Federaci dětských domovů. Pracuje na katedře léčebné pedagogiky až do svého odchodu do důchodu. V roce 1968 znova začíná skautovat, nicméně ten je v roce 1970 opět zakázán. O dalším osudu skautu jedná s prezidentem Husákem, od kterého získává slib, že i když musí skauting zakázat, skauti nebudou opět vězněni.

Po sametové revoluci se zapojuje do znovuobnovení skautu. Stává se nositelkou nejvyšších vyznamenání, sama jedno z nich předává 22. dubna 1990 na pražském Hradě skautovi Václavu Havlovi. Ve svém důchodu, kolem roku 1994, se stěhuje do Hostěnic, malé vesnice u Brna. Právě zde jsem měl tu obrovskou výsadu milou sestru několikrát navštívit. Každé setkání pro mne bylo zcela mimořádným a nezapomenutelným zážitkem. Týden před Velikonocemi letošního roku, ve svých 94 letech odešla sestra domů, do svého nebeského domova. Se vzácnou sestrou se přišli rozloučit zástupci skautu, její bývalí studenti, spolupracovníci, dokonce i bývalí chovanci z Dětského domova, členové církve. Jejich vystoupení byla velmi emotivní, všichni vzpomínali na sestru Ivu s obrovskou vděčností, úctou a oceněním jejich jedinečných vlastností.

Duchovní slovo, slovo evangelia, ve kterém ukázal na Ježíše Krista - zdroj obrovské síly, odvahy a lásky zesnulé, pronesl bratr kazatel František Pala z Apoštolské církve v Brně. Mohl také navázat na biblický verš ze smutečního oznámení: Láska nikdy nepropadá strachu. Láska, která došla naplnění, strach zahání... (1.J. 4, 18)

Spolu s manželkou jsme tam byli zřejmě jediní zástupci Bratrské jednoty baptistů. Přesto jsme byli vděční za to, že se na dálku ozvali i další z řad BJB na Slovensku s vděčnou vzpomínkou. Odkaz tak vzácné a mimořádné osobnosti by neměl zapadnout a skončit jen tímto nekrologem. Věřím, že se k němu ještě brzy společně vrátíme.

Jan Titěra

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 01 2020 – ...Prečo manželský zväzok?

Číslo 02 2020 – ...Prečo mať deti?

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Víkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.

Více informácií na tel.: + 420 608 451 995,
e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Véra Jersáková

Recenzia

„Predo mnou sa ulnili klasy, zmrákalo sa ako pred búrkou a farby boli výrazné a sýte. Nebo ako z olova, pole ako tekuté zlato. V dialke som počula hľasy a bezstarostný smiech. Hrali sa tam deti. Teda, deťmi by som ich už nenazvala. Nemajú to rady. Vyhrnula som si rukávy a postavila sa na okraj.“

Maruška Kožlejová ako študentka literatúry prečítala veľa kníh. Ale jedna ju zasiahla hlbšie ako iné.

Práve od J. D. Salingera: *Kto chytá v žite*.

Kniha zo svetovej literatúry, ktorá v nej zarezonovala a pomohla jej uvidieť Božie královstvo a jeho budovanie inak. Prvý impulz, vďaka ktorému sa stala Maruška tým, čím je dnes. Po prečítaní knihy (možno prvýkrát, možno druhý, piaty...) rozjímalu nad príbehom, až prišla k myšlienkom, ktorými začala svoj prvý prozaický debut: „*Už viem, kto chytá v žite. Uprostred žitného pola stojím ja. Stojíš tam ty a okolo teba pobehujú deti, mladí zmätení ľudia... ľudia. Zaujatí hrajú svoje hry, počúvajú hudbu, hľadajú svoj štýl, hľadajú seba, žijú si svoje životy, každý na ceste niekam inam, nebezpečne rozptýlení. A ty tam stojíš, s uhrnutými rukávmi, pripravený pomôcť. V mysli už iba jedna otázka... ako? Ako sa dá chytat v žite?*“

V prvej časti knihy píše Maruška o tom, ako v tom žite začala chytať. Ako zistila, že čakať, kym prídu noví ľudia na mládež alebo dorast, by mohla, až kym neošedivie a nezačne chodiť o paličke, a tak sa vydala za deťmi sama so strachom a ochotou zaplatiť cenu v hodnote „nech to stojí, čo to stojí“. Píše o tom, ako hrala futbal, ktorý hrať nevedela, a ako doučovala matematiku, v ktorej asi tiež neexcelovala, a ako si vďaka tomu zís-

kala srdcia mladých ľudí, ktorí sa hrali v žite. Ako sa sformovala prvá skupinka a začala vidieť ovoce. Ako mladí ľudia neprišli na dorast, ale na osobnú skupinku, kde našli priateľstvá. Ako sa skupinka stávala ich domovom počas dospievania a ako sa Maruškina detská izba zmenila na železničnú stanicu, hotel, psychologickú poradňu, spoločenskú miestnosť, herňu...

Bola svedkom toho, ako sa nedôverčvé srdcia odovzdávali Bohu, ako sa rodili duchovné bábätká, ako rástli v dospelých, ako boli semienka zadusené a nikdy nevyrástli.

Jej srdce začalo bit s novou silou a väššou pre tieto deti, dostali sa všade, jej vydanie sa misii bolo úplné, nemala oddych, ani keď mala teploty či náročné skúškové, pohlenutá prácou na Božom kráľovstve, ktoré opisuje aj takto: „*Boli chvíle, keď som kuôli týmto ľuďom plakala do vankúša, až kým som nezaspala. Boli chvíle, keď som mala pocit, že sklamanie je väčšie, ako moje srdece vládze uniest.*“ Druhá časť knihy je o jej ročnom pobytu v Anglicku, kde sa utiahla, keď zistila, že sa v službe rozdala úplné celá a nevedela, kto je, ani čo jej ešte ostalo. Rovnako fascinujúce a krásne, viac o tom, ako sa teraz menila a dospievala a rástla ona sama. Citlivé úvahy nad ľuďmi a ich životmi, ktoré stretla, nový rozmer lásky, ktorý našla.

Povedala by som, že knižka je povinná literatúra pre kresťanov, ktorí pracujú cez skupinky. Úprimná knižka od vašej sestry, ktorú možno nepoznáte. Po prečítaní knihy má človek chut' byť ako Maruška. Dosiahnuť to, čo Maruška. Dobrá správa je, že Maruškou môže byť každý. Aj ty. Ak si ochotný...

„*Myslím si, že cirkev môže byť taká, aká bola volakedy. Ale niekto musí začať. Musíme v to veriť všetci. Vyhŕnúť srukávy a začať od seba. Ponúknut druhým svoj čas, oheň v krbe, raňajky, spacák, obývačku, svoje srdce... Mať spoločné sny, smiech, utopy, bolesti, prebdené noci, boje, nádeje, šúškania o 5:00 ráno...*“

Názov knihy: **Ako chytať v žite**

Autor: **Maruška Kožejová**

Vydavateľstvo: Porta libri

Rok vydania: 2009; ISBN 978-80-89067-52-7

Rachel Orvošová

100 LET SPOLU

Konference Bratrské jednoty baptistov
v České republice a na Slovensku

*Mějte v paměti ty, kteří vás vedli
a kázali vám slovo Boží. Myslete na to,
jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!
Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.*

Židům 13, 7–8

25. – 27. října 2019, Litoměřice

program pro všechny generace — možnost ubytování a stravování

společné bohoslužby | biblické programy | sdílení ze života sborů
ohlédnutí za historií | volitelné semináře | koncerty | dětský odpolední program

www.stoletspolu.cz

JAS na konferenci 100 let spolu

Milí Jasáci všech Jasů!

Do 50. výročí Jasu sice ještě rok chybí, ale vzhledem k tomu, že nevím, jestli ho někdo bude pořádat, dovoluji si vás pozvat k zavzpomínání na tento fenomén, kterým jsme společně prošli. Z pověření VV BJB vás zvu na konferenci 100 let BJB do Litoměřic. Tam bychom měli jako Jasáci zapívat několik písni. Termín konference je 25. – 27. 10. 2019, nás se týká sobota 26.10. Po sobotním obědě bychom měli mít první čas k nácviku a k večeru proběhne zvuková zkouška. Při večerním shromáždění pak bude nás prostor. Vybral jsem těchto 5 písni: **Jsme rodina, Bůh miloval svět, Malé dítě, Píseň chvály, Nech Pánovi pieseň znie**. Vím, že jste některé z písni ve vaší éře nezpívali, není však možné vybrat jen z jednoho časového úseku a vždy proto budou některé písni pro někoho nové. Na druhou stranu zase vím, že stále jste výborní zpěváci sboru, který kdysi nesl přívlastek „výběrový“. Proto věřím, že nácviku budete věnovat patřičný čas a uděláme doma i na pódiu vše, aby výsledek byl požehnáním pro nás i posluchače.

Kontaktujte mne prosím na email: jirilucan@gmail.com, abych věděl, s kým mohu počítat. Zároveň mi prosím napište, kdo a jaký hlas, případně sólo, či kvartet v jednotlivých písničkách zpíval. V odpovědi vám pak pošlu zpěvník s písniemi. V papírové podobě ho pak dostanete přímo v Litoměřicích. Věřím, že se nás sejdě hodně, a moc se na vás těším (a dopředu se omlouvám, když vás na první pokus nepoznám)!

Prosím, pošlete tuto pozvánku všem Jasákům, na které si vzpomenete!

Zpěvník ke stažení: [http://jlucan.cz/wp-content/uploads/2019/06/Zpěvník-JAS-Litomerice-2019.pdf](http://jlucan.cz/wp-content/uploads/2019/06/Zpевник-JAS-Litomerice-2019.pdf)

S pozdravem Váš Jirka Lučan

Kontakt na: Jiří Lučan, 768 31 Zlobice 23, tel. + 420 608 300 807, www.jlucan.cz

CESTA A KAMENE

Elena Böhmerová

*Kráčaš, bežíš po nej,
skoro lietaš, potkýnaš sa.
Padáš... Blúdiš... po hrabolcoch
a kameňoch...
Nevieš kade ďalej.*

*Akoby si naháňala šťastie.
Také veľké, obrovské,
ako celý ligotavý svet.*

*A ani si neuvedomíš,
že na jej konci ho vlastne niet.*

*Že zmizlo...
A vlastne, či tam vôbec bolo?*

Nie, nebolo...

*Bol to len očný klam.
Bola to len moja vidina.
Bol to len sen.
Rozplývajúci sa sen.
Tmauvý ako tma.
A kamene...*

*Ešteže si ma zastavil, Bože.
Ešteže si obrátil tej cesty smer.
A ukázal si mi - nie, nechod' tam!
Musíš ísť naopak!*

*Ďakujem Ti, že si zavolal...
Ďakujem, že som mohla počuť Tvoj hlas.
Ďakujem, že Ty si tá pravá Cesta,
že Ty si to pravé Šťastie.

Lebo s Tebou mi je dobre.
Lebo s Tebou nezablúdim.
Lebo Ty si Pokoj.
Lebo Ty si Život. Už to viem.*